

1. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

4. LEDNA 1998

Z obsahu:

Vtělení - vstup věčnosti do času

Jan Pavel II. při generální audienci 10. prosince 1997
- strana 2 -

Příprava na nové letnice

Svátkem Panny Marie, Matky Boží vstupujeme do roku 1998, roku zasvěceného jejímu Snoubenci Duchu svatému. Je to klíčový rok přípravy na milostivé léto roku 2000.
- strana 4 -

Král s prázdnýma rukama

- strana 5 -

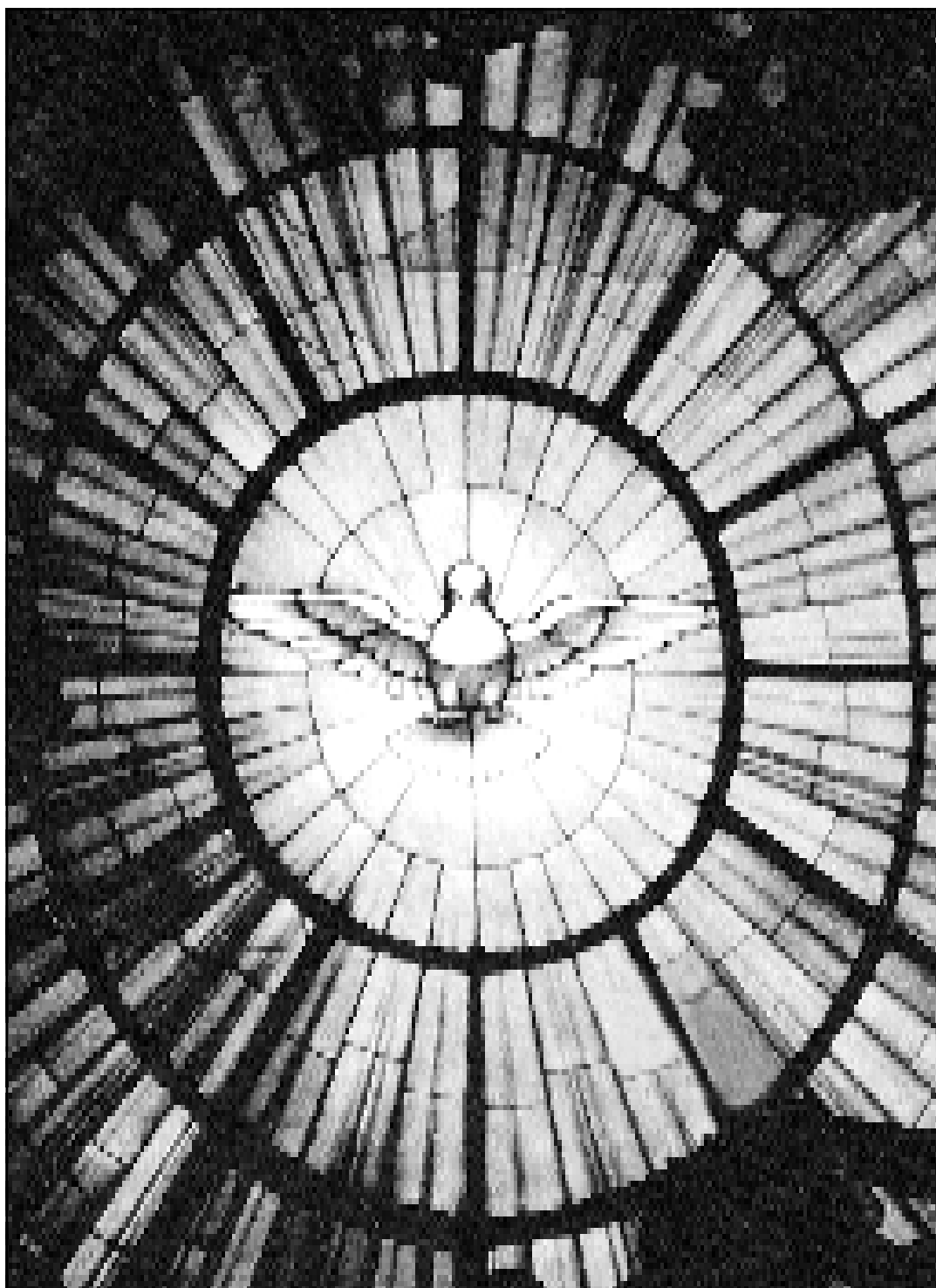
Duch svatý a Maria

- strana 7 -

Alexandrina - utrpení a sláva (1)

Zmrzačená, když ve čtřácti letech vyskočila z okna, aby se zachránila před znásilněním, Alexandrina da Costa (1904-1955) strávila svůj život od dvaceti let jako invalida.

- strana 10 -

Vtělení – vstup věčnosti do času

Pozváním, abychom si připomněli dva tisíce let křesťanství, zavádí nás Jubileum až k události, která otevírá křesťanskou éru: k Ježíšovu narození. O této jedinečné události nám vypráví prostými a dojemnými slovy Lukášovo evangelium: *Maria porodila svého prvorozeného syna, zavínula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo v útulku* (2,7).

Ježíšovo narození zviditelňuje tajemství vtělení, které se uskutečnilo v lůně Panny ve chvíli Zvěstování. Narodilo se totiž dítě, které ona, učenlivá a odpovědný nástroj Božího plánu, počala z Ducha svatého. Skrze lidství, které přijal v Mariině lůně věčný Boží Syn, začíná žít jako dítě a roste *moudrostí i na těle a je milý Bohu i lidem* (Lk 2, 52). A tak se zjevuje jako pravý člověk.

Tuto pravdu zdůrazňuje Jan v úvodu svého evangelia, když říká:

A Slovo se stalo tělem a přebyvalo mezi námi (1,14).

Slovy „stalo se tělem“ má evangelista na mysli lidskou přirozenost nejen v její smrtelnosti, nýbrž v její celistvosti. Boží Syn přijal na sebe všechno, co je lidské, s výjimkou hříchu. Vtělení je plodem nezměrné lásky, která vedla Boha k tomu, že chtěl plně sdílet naše lidské podmínky.

Nové zhodnocení času

Tím, že se Boží Slovo stalo člověkem, způsobilo základní změnu v samém stavu času. Můžeme říci, že v Kristu se lidský čas naplnil věčností.

Je to proměna, která se týká osudu celého lidstva, neboť *vtělením se Boží Syn jistým způsobem spojil s každým člověkem* (GS 22). Přišel nabídnout všem účast na svém božském životě. Dar tohoto života zahrnuje spoluúčast na jeho věčnosti. Ježíš to potvrdil zvláště **nabídkou**

eucharistie: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný* (J 6,54). Účinkem eucharistické hostiny je **vlastnictví takového života již od nynějška**. Na jiném místě Ježíš poukázal na tutéž vyhlídku **symbolem živé vody** schopné uhasit žízeň, živé vody svého Ducha, která je nám dána vzhledem k věčnému životu. (srov. J 4,14) Život milosti tak odhaluje rozměr věčnosti, který pozvedá pozemskou existenci a orientuje ji v linii opravdového pokračování až ke vstupu do života v nebi.

Účast na Božím životě

Sdílení Kristova věčného života také znamená účast na jeho vztahu synovské lásky k Otci.

Ve věčnosti *Slovo bylo u Boha* (J 1,1), to znamená dokonale spojeno a sjednoceno s Otcem. Když se stalo tělem, toto pouto se začalo projevat v celém Ježíšově lidském chování. Syn žil na zemi ve stálém spojení s Otcem v postoji dokonalé poslušnosti a lásky.

Vstup věčnosti do času je vstupem do pozemského Ježíšova života, uskutečněným z věčné lásky, která spojuje Syna s Otcem. Na to poukazuje list Židům, když mluví o vnitřních dispozicích Krista ve chvíli jeho příchodu na svět. *Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli* (10, 7). Nesmírný »skok« Božího Syna z nebeského života do propasti lidské existence je motivován vůlí splnit Otcův plán v bezvýhradné odevzdání.

My pak jsme povoláni, abychom zaujali týž postoj a šli cestou, kterou nastoupil Boží Syn, jenž se stal člověkem, abychom tak měli účast na jeho putování k Otci. Věčnost, která do nás vstupuje, je svrchaná moc lásky, jež chce vést celý náš život k jeho poslednímu cíli, skrytému v Otcově ta-

jemství. Sám Ježíš nerozlučně spojil dva pohyby: sestupný a vzestupný, jež definují vtělení. *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. Ted' svět opouštím a navracím se k Otci* (Jan 16,28).

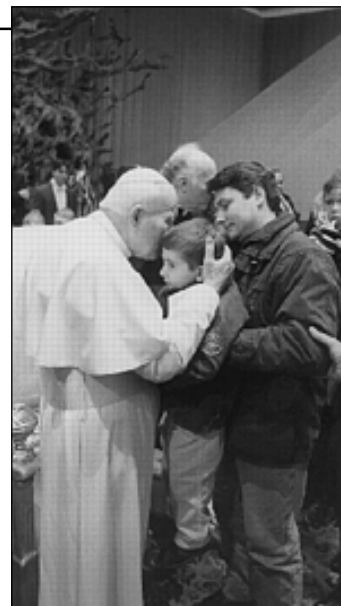
Věčnost vstoupila do lidského života. Nyní je lidský život povolán k tomu, aby vykonal s Kristem cestu z času do věčnosti.

Poselství Jubilea

Je-li čas v Kristu povznesen na vyšší úroveň tím, že získává přístup do věčnosti, zahrnuje to i skutečnost, že také blízkí se tisíciletí nesmí být považováno prostě za následující krok v průběhu času, nýbrž jako etapa na pouti lidstva k jeho definitivnímu určení.

Rok 2000 není jen branou do nového tisíciletí. Je branou do věčnosti, která se v Kristu nadále otevírá pro čas, aby mu dala správný směr a jeho autentický význam.

To otevírá našemu duchu a našemu srdci mnohem širší výhled při úvahách o budoucnosti. **Člověk si často málo váží času.** Zdá se mu, že jeho nestálost a rychlý sled mu přináší jen zklamání, jež dává všem věcem ráz marnosti. Jest-

liže však vstoupila do času věčnost, musíme si znovu uvědomit, jaký poklad je v něm obsažen. Jeho nezadržitelný běh není cestou do nicoty, nýbrž **putováním do věčnosti**.

Opravdovým nebezpečím není skutečnost, že čas ubíhá, nýbrž že je špatně využit tím, že člověk odmítne Kristovu nabídku věčného života. Je třeba ustavičně **probouzet v lidském srdci touhu po věčném životě a věčném štěstí**. Oslava Jubilea chce právě působit, aby tato touha rostla, a pomáhat věřícím a lidem naší doby, aby rozšířili srdce pro život bez hranic.

*Podle »Bolletino Vaticano«
Mezititulky a zdůraznění
redakce Světla*

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chváli a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově účelu, v jeho dědictví.

Pokračování na str. 3

Pokračování ze str. 2

2. Čtení – Ef 1,3-6.15-18

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem.

Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění;

v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna.

Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, učil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítl vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1-5.9-14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha.

Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí.

To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.

Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těch, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Myšlenka na neděli

POČÁTEK POČÁTKŮ

Zamyšlení nad úryvkem Jan 1,1-18

Všechno povstalo skrze ně.

Opět stojíš na počátku roku. Počátek je bod, ve kterém se nezůstává stát. Každý počátek si žádá vykročení. Pojď si pro inspiraci k největšímu z evangelistů.

Jan ti chce přiblížit velké Boží tajemství prvního počátku. Obtíž je v tom, že Bůh je tak nekonečně jiný, než jsme my. Člověk je bytost omezená, která má své schopnosti, své mohutnosti: má tělo a duši, má rozum, má vůli, má sílu, má odvahu, má lásku.. Ale Bůh není bytost, která má, Bůh je bytost nekonečná, která ve všem je: je Moudrost, Láska, Síla, je Dobrota, je Milosrdenství.

Dnes ti apoštol vysvětluje, že **Bůh je Slovo**. Možná tě to překvapuje a nechápeš, proč právě Slovo; slovo – něco tak obyčejného, co se nám stalo takovou samozřejmostí jako vzduch, který dýcháme.

Čím je pro tebe »slovo«? Umíš si představit, že by z tvého života zmizela všechna slova? Beze slov by se zhroutil všechen smysl, všechen řád, všechno to, co je právě člověku vlastní. Všechny tvé myšlenky, tvé představy, tvé plány, ale i tvé vztahy, styky, celé tvé osobní i společenské bytí potřebují slova. Slovo je tedy mnohem více než jen hlásky a slabiky. Slovo je součástí naší lidské bytosti. Beze schopnosti používat řeč bychom byli rázem jako ostatní němé tváře. Právě to, že nás Bůh obdařil schopností užívat slov, nás pozvedá do vyššího řádu. To, na čem si lidé nejvíce zakládají, jsou vrcholné plody lidského myšlení, které nám slova umožňují. Pojmenovali si je »láska k moudrosti«.

Janovo »Slovo« – **LOGOS** – je nejplněnější souhm a nejdokonalejší plod **Božího myšlení**: nejvyšší Moudrost, nejvyšší Řád, nejvyšší Zákon a nejdokonalejší božská Myšlenka, v níž je stanoven nejposlednější smysl všeho toho, co je. A Jan říká, že úplně *na počátku*, tedy dříve než cokoli jiného mělo svůj počátek, bylo *Slovo*, byl tento velký Boží *Plán u Boha* a ten *Plán byl Bůh* – Ježíš Kristus – *Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, jedné podstaty s Otcem*. Bůh v tomto věčném Slovu poznává sám

sebe a poznává v něm i všechno, **co bude stvořeno a k čemu to bude stvořeno, neboť všechno, co bude stvořeno, bude stvořeno skrze ně.**

Proč ti to Miláček Páně tak zdůrazňuje? Chce ti vysvětlit, co on pochopil, když jeho hlava odpočívala na Srdci Ježíšově, totiž **smysl** věčné Boží **Myšlenky**. Celý tento Boží Plán směřuje k jedinému: abys **měl moc stát se Božím dítětem**. Pokud by se tento cíl neměl naplnit, stvoření celého vesmíru i všeho, co obsahuje, by nebylo k ničemu. V tomto základním a nejvyšším Projektu je obsažen **Bůh sám**: ze Slova vychází všechno stvoření, aby skrze Slovo opět spočinulo k Bohu.

Teprve pod tímto zorným úhlem ti bude dále evangelista moci vyprávět, co všechno se událo, když se *Slovo stalo člověkem*, teprve pod tímto zorným úhlem můžeš pochopit, proč mu na tom záleželo, *aby přebývalo mezi námi*, proč nakonec obětovalo samo sebe. Když přišlo na svět, **přišlo do svého**, vždyť *to všechno povstalo skrze ně, s ním a v něm*. Syn Otce přišel a spojil se se svým milovaným dílem. Nikdo z lidí, kteří kdy vytvořili svá největší díla, nemiloval výsledek své práce tak, jak Slovo miluje své stvoření.

Ale je tu překvapující nesoulad. Ježíš Kristus – Slovo Otce – přišel na svět, který *povstal skrze něho, a svět jej nepoznal*. Přišel mezi *své vlastní, a ti jej nepřijali*. Teprve z toho můžeš poznat skutečnou hloubku Boží Myšlenky: tato skutečnost vůbec nepředstavuje selhání Božího plánu: v tom je naopak úžasná velikost odvěké Boží Logiky, že *Slovo* nesměřovalo k nám, **ačkoliv** jsme je nepřijali, **nybrž právě proto se stalo tělem a přebývalo mezi námi**, protože jsme je nepoznali a protože jsme je nepřijali. Bůh sestoupil z nebe a vydal se do krajnosti, protože se **nemůže vzdát sám sebe**: jeho odvěký plán **učinit tě svým dítětem** nestojí mimo něho, tento plán, to je **Bůh sám**. I ve svém žalostném stavu slepoty a odmítání *jsem jeho vlastní, kteří povstali skrze ně* a jemu záleží jen na tom jediném: **dát nám opět moc stát se Božími dětmi**.

Tato **moc** je nyní mocí tvé svobody a tvého rozhodnutí, **zda jej přijmeš a uvěříš v Ježíšovo jméno**. Když svolíš, naplní se poslechní cíl Božího Plánu: tvé **znovuzrození z Boha**. *Jemu buď sláva, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*.

Bratr Amadeus

MODLITBA SVATÉHO OTCE
NA ŠPANĚLSKÉM NÁMĚSTÍ
V ŘÍMĚ NA SLAVNOST
NEPOSKVRNĚNÉHO
POČETÍ PANNY MARIE

Zdravíme Tě,
Doero Boha Otce!
Zdravíme Tě,
Matko Božího Syna!
Zdravíme Tě,
Snoubenko Ducha svatého!
Zdravíme Tě, Stánku
Nejsvětější Trojice!
S těmi to pozdravy se Ti
představujeme
v den Tvého svátku
podle každoroční tradice
a stojíme u Tvého sloupu
na Španělském náměstí.
Jako milovaná a ode všech
ctěná Matka bdíš odtud
nad městem Římem.
Zůstaň s námi,
Matko neposkvzněná,
v srdci našich příprav
na Velké jubileum roku 2000.
Bdi, prosíme Tě,
zvláštním způsobem
nad triduum tvořeným
posledními třemi roky
druhého tisíciletí,
1997, 1998 a 1999,
roky, které jsou věnovány
rozjímání o tajemství
trojjediného Boha.
Toužíme, aby toto naše
století, bohaté na události,
a druhé křesťanské tisíciletí
se uzavřely trinitární pečeti.
Každý den začínáme
práci a modlitbu
ve jménu Otce i Syna
i Ducha svatého.
A opět se obracíme
k nebeskému Otci,
když končíme každou naši
činnost prosbou:
Skrze našeho Pána
Ježíše Krista,
který s Tebou žije a kraluje
v jednotě Ducha svatého.
A tak ve jménu tajemství
Trojice blíží se římská církev
spojená s věřícími celého světa
k závěru dvacátého století,

Pokračování na str. 5

Příprava na nové Letnice

Svátkem Panny Marie, Matky Boží, vstupujeme do roku 1998, roku zasvěceného jejímu snoubenci Duchu svatému. Je to klíčový rok přípravy na milostivé léto roku 2000. Klíčový proto, že je to právě Duch svatý, který nás má naplnit, obnovit a uschnout, abychom zužitkovali milosti, jimiž nás chce Bůh zahrnout v tak slavné výročí narození svého Syna.

V Panně Marii máme tu nejlepší učitelku, jak se co nejdokonalěji otevřít posvěčujícímu žaru Ducha svatého. Byla to její dokonalá **pokora a poslušnost** při zvěstování, která umožnila Duchu Lásky, aby v ní uskutečnil největší zázrak vtělení. Byla to její **vytrvalá modlitba** ve společenství apoštolů v klauzúře večeřadla, která připravila, že *Duch naplnil dům a ukázaly se jazyky jako dhně.*^{sk 2,2-3}

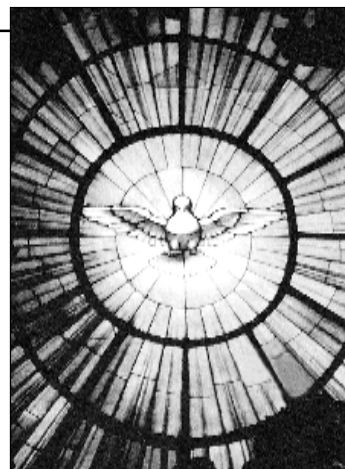
V duchu tohoto Mariina odkazu se již léta scházíme ve večeřadlech modlitby, která v tomto předjubilejním roce Ducha svatého nabývají obzvláštního významu. Jsou to večeřadla modlitby, nikoliv však modlitby samoučelné, neboť každé toto společenství končí zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, a toto zasvěcení představuje pro každého z nás **závaznou směrnicí života podle evangelia**. Tato proměna života je nezbytná nejen pro nás, ale i pro svět, aby se *roznožovala milost tam, kde se rozhojnil hřích,*^{stov. Řim 5,10} a Pán nacházel všude alespoň *deset kajících hříšníků,* z nichž každý platí za 99 spravedlivých.^{stov. Gen 18,32; Lk 15,7} Mohli bychom se jistě modlit každý podle svého, ale právě v tom, že neděláme jen to, co se nám líbí, a tak, jak se nám to líbí, ale podřizujeme se přání, které nám Matka Boží tlumočí, cvičíme se v pokoře a poslušnosti.

Jsou i mezi křesťany takoví, kteří se domnívají, že pokora patří k »minulým ctnostem«. Dostalo se nám pojednou poučení z opačného tábora, že bez

pokory nemůže trvale fungovat ani světská společnost. Pokora není ušlápnutá poníženost, nýbrž pouhá pravda bez příkras. Nedostatek pokory znemožňuje člověku vnímat sebe i skutečnosti kolem sebe podle pravdy. Bludný kruh domyšlivého sebeklamu a sebejistoty může vést až ke ztrátě nezbytné míry soudnosti. Fiasko zbožňovaného ekonomického liberalismu, kterého jsme svědky, je výmluvným varovným signálem i pro liberalismus v duchovní oblasti, který vyrůstá podobně jak liberalismus sekulární právě z nedostatku pokory.

Současnou církev nerozděluje uzavřenost a otevřenost, přizpůsobivost a nepřizpůsobivost, pokrokovost a staromilství, nerozděluje ji postoj k soukromým zjevením ani lidová zbožnost, duch předkoncilní a pokoncilní, ani nic jiného. Rozděluje ji jen jedno jediné: **nedostatek pokory**. To, co vadí kritikům a odpůrcům na současném papeži, je to, že je to pokorný služebník Ježíše Krista a Panny Marie, který svým příkladem i slovem požaduje pokoru.

Duchovnímu liberalismu začínáme nezřídka učit už naši mládež. Jestliže hlavním měřítkem toho, s čím k mládeži přistupujeme, je hledisko, zda se jí to líbí nebo nelíbí, znamená vštěpovat jim do povědomí, že rozhodujícím kritériem není nezávislá a neměnná Boží autorita, ale oni sami, jejich vkus, jejich sklony, jejich záliby. Možná, že nám dnes tleskají, ale budou nám tleskat jen po-

tud, pokud od nich nebudeme chtít něco, co je sice nezbytné, ale co je neoslovuje, na co nejsou zvyklí a co je jim proti srsti. Být křesťanem, ale aby nás to mnoho nestálo, znamená praktikovat levné křesťanství, které nemá cenu před Bohem a nakonec je neocenění ani svět.

Matka Boží, Matka jednoty, nás nevede levnou oportunistickou cestou. Ona šla sama tou cestou nejnáročnější. Vede nás ve svých stopách, když se modlíme JEJÍ modlitbu, modlitbu růžence. V ní vidíme, jak ani ona ani její Syn nehledali, co se líbí jim, ale výlučně to, co se líbí Bohu. Pojďme v jejich šlépějích i v tomto roce vytrvale den co den, abychom nepromarnili vzácný dar, rok Ducha svatého, *který rozptyluje ty, kteří v srdci smýšlejí pyšně, a shlíží na nepatrné, mocné sesazuje z trůnu, a ponížené povyšuje.*^{Lk 1,48n} Růženec je Mariina cestička k pokoře a k pravdě.

Redakce Světla doufá, že s pomocí Boží a s pomocí Panny Marie vás bude moci i v tomto roce každý týden oslovovat a přinášet vám duchovní povzbuzení i poučení. Občas slyšíme výtku, že týdeník Světlo rozděluje farnosti. Je tomu tak doopravdy? Máme zato, že se zde zaměřuje příčina a účinek. Náš časopis věřící nerozděluje, náš časopis nanejvýše ukazuje, **jak jsou věřící rozdělení**. Jsou jedni, kteří netrpělivě čekají na každé další

číslo, čtou je a přitom nemají potíže porozumět tomu, co na svých stránkách přináší. Jsou druží, které takový týdeník neoslovuje, a když do něho nahlédnou, zdá se jim, že mu nemohou rozumět. Jsou ještě jiní, pro které je tento časopis nesnesitelný již tím, že existuje. Napsala nám jedna čtenářka: »Před půl rokem se mi dostalo do ruky Světlo. Odložila jsem je jako naprosto nestravitelné. Dnes je ale čtu, a to s velkým zájmem, a už vím, proč mi tehdy nevyhovovalo: Protože po mně něco chce.«

Jestliže bychom si přáli, aby těch, kteří podobně jak tato čtenářka nacházejí ve Světle to, co pro svůj duchovní život potřebují, není to proto, aby účetní saldo Světla nebylo pasivní. Je to proto, aby se pozitivním směrem posouvala ona hranice rozdělení, kterou Světlo nevytváří, ale pouze sleduje.

Možná, že ve Vašem okolí jsou lidé, kteří potřebují Váš podnět, aby překročili práh nedůvěry a odvážili se vzít náš a Váš týdeník do ruky. Pomozte jim najít to, co jste našli Vy.

Budiž nám na závěr dovozeno vyslovit politování, že právě uplynulý rok, věnovaný Ježíši Kristu, byl poznamenán žádostí o změnu ve způsobu podávání eucharistie, a současně vyslovit naději, že k Duchu svatému budeme otevřenější.

Děkujeme Vám za všechny Vaše dopisy i za všechny projevy přízně vyslovené při příležitosti různých oslavných setkání.

Přejeme Vám i Vaším drahým, aby Vás v tomto roce provázelo na přímluvu Matky Boží světlo a síla Ducha svatého, abyste měli v těle dobré zdraví a v duši Boží pokoj a radost.

Redakce Světla

Duch svatý a Maria

Francois Xavier

Při zvěstování řekl anděl Marii: *Sestoupí do tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího.*

Maria, která zná jediného Boha, je takto uváděna do tajemství tří božských osob. Sestoupí k ní Duch svatý a ona prožije zvláštní vztah k němu. Ten je ve skutečnosti nekonečně silnější než všechno, co sami můžeme prožít nebo si představit, protože Maria se celá vydala Duchu svatému, nic zde nebrání, nic neklade sebernější odpor. Může bez obtíží hýbat každou částí její bytosti, je mu dokonale zasvěcena.

Jestliže si přejeme, aby nás Maria učila, rozjímáme o tom, jak se při zvěstování nechala zastínit mocí Nejvyššího a obývat Duchem svatým. Toto rozjímání v nás bude krok za krokem probouzet tužbu, abychom »zakusili Ducha svatého«. Je pravdou, že od křtu a od biřmování v nás Duch svatý přebývá. Ale známe jej doopravdy? Jeden světec řekl, že Duch svatý má velmi málo přátel. Maria však žila bez ustání v naslouchání Božímu Duchu, o němž nevíme, odkud přichází a kam jde. Nechává se od něho vést, jako by ji pobízel, aby šla navštívit svou tetu Alžbětu. Otevírá svá ústa a dává se do zpěvu Magnificat, když ji zalila jeho radost. Ale nechává jej také pozvolna proniknout do půdy svého srdce, kam padá semeno Božího slova, které při-

jímá od pastýřů a od mudrců, aby ji uvádělo krok za krokem k pochopení těch událostí, které budou v jejím životě následovat. Maria nás má mnoho co učit, pokud jde o Ducha svatého a jeho dary, protože učelala zkušenost s Duchem nikoliv pouze jednou, ale byla s ním v »trvalém styku«.

Někteří znají Ducha svatého pouze jako orkán, který všechno sráží k zemi, aby mohlo projít Boží slovo. Jiní jsou seznámeni s pomazáním, které se rozlévá jako olej na ty, kdo poslouchají Boží slovo, ale dosud nesestoupili do ticha, které on obývá v hloubi jejich srdce. Opět jiní znají světlo, které kolem šíří a které odkrývá naše viny, ale neokusili ještě plnost radosti, která zaplavuje srdce jako proud, když poznají hloubku Otcova milosrdenství.

Maria se nechala od Ducha zastínit, prožít, uchvátit, zapálit, aby dospěla od víry v jediného Boha k osvícenější víře jednoho Boha ve třech osobách. Totéž platí i pro nás. O to více potřebujeme právě my, abychom se vystavili působení svatého Ducha, abychom po něm toužili, abychom jej hledali, abychom byli schopni milovat našeho Boha v *Duchu a pravdě*. A jedná se právě o to, protože dokud Duch svatý neopanuje naší duši, není jejím jediným Mistrem, milovaným Snoubencem našeho ducha, potřebujeme zákony a zůstáváme jakoby stát na prahu Otcova domu. Když však nás Duch svatý definitivně zapálí, objevíme, že se našeho srdce zmocní nekonečná a nevyčerpitelná plnost, a my cítíme, že v nás žije někdo jiný, kdo naplnil všechny požadavky zákona, že v nás v tomto okamžiku žije přikázání, ve kterém je obsaženo celé Písmo, a ospravedlňuje nás před Bohem.

Feur et Lumière 105

Jediná kapička pomazání Duchem svatým naplní již sama o sobě srdce větší radostí než všechna díla světa, protože dává účast na Boží nekonečnosti. Toto pomazání Duchem svatým se s neomylnou jistotou šíří v duši toho, kdo koná to dobro, které mu Duch svatý vnuká.

Jacques Philippe

aby vstoupila s obnoveným srdcem do třetího tisíciletí.

Zdravíme Tě,

Dcero Boha Otce!

Zdravíme Tě,

Matko Božího Syna!

Zdravíme Tě, Snoubenko

Ducha svatého!

Zdravíme Tě,

Stánku Nejsvětější Trojice!

Tento náš pozdrav osvětluje,

jak velice jsi proniknuta živo-

tem samého Boha,

jeho hlubokým

a nevýslovným tajemstvím.

Tímto tajemstvím jsi pronik-

nuta dokonale

od prvního okamžiku

svého početí.

Jsi mi lostiplná,

jsi neposkvzněná!

Zdravíme Tě, neposkvzněná

Matko Boží!

Přijmi naši modlitbu,

rač mateřsky uvést Církev,

kteřá je v Římě

a na celém světě,

ob plnosti času,

k níž spěje vesmír ode dne,

kdy přišel na svět Tvůj božský

Syn a Pán

Ježíš Kristus.

On je Počátek i Konec,

Alfa a Omega,

Král věků,

Prvorozený všeho tvorstva,

První a Poslední.

V Něm má všechno

své konečné naplnění;

v něm všechna skutečnost

dobrá podle míry

stanovené Bohem

v úradku Jeho lásky.

Zdravíme Tě,

Panno nejmoučřejší!

Zdravíme Tě,

Matko nejmilostivější!

Pros za nás,

přimluvej se za nás,

Panno neposkvzněná,

Matko naše milosrdná

a mocná,

Maria!

Podle L'Osservatore Romano

Překlad -lš-

Je to lhostejné, jak?

V diskusi týkající se způsobu podávání eucharistie se objevuje argumentace: »Proč se o tom tolik mluví? Máme vážnější starosti.« Tato otázka měla být položena už ve chvíli, kdy byl u nás poprvé nastolen problém, zda měnit způsob podávání eucharistie či nikoliv. Ale když už došlo věci tak daleko, že každý věřící a především každý kněz v naší zemi si musí položit otázku »Jaký způsob přijímání eucharistie mi ukládá mé svědomí?«, není možné o tomto problému nemluvit.

Především je příznačné, s jak rozdílnou mírou závažnosti k této otázce přistupují přívrženci nového způsobu na jedné a odpůrci na druhé straně. Zatímco zastánci nového způsobu v něm nevidí žádný zvláštní problém a pokládají způsob podávání spíše za čistě technickou záležitost, odpůrci se na věc dívají s daleko větší závažností. Tento rozdíl je dán především tím, na co se jedni či druhí zaměřují. Ti první totiž se zaměřují v první řadě na otázku **jak** přijímat. Ti druhí myslí v první řadě na to, **koho** přijímají. Ti první myslí nejdříve na sebe, ti druhí nejdříve na svátostného Spasitele.

1. Východiskem všech úvah musí však být živé přesvědčení víry, že malá bílá hostie, kterou mám přijmout, **není jen posvěcený oplátek**, a tedy není věcí, nýbrž je to **živý a skutečný Bůh**. Samotný úkon podá-

vání eucharistie se týká tři osob: Ježíše Krista svátostně přítomného pod způsobem chleba, podávajícího a přijímajícího. Důvody pro i proti se mohou týkat každé z nich. Při rozhodování by svátostný Spasitel neměl stát na posledním, ale na prvním místě. Teprve když okolnosti, které se týkají nejvyššího Těla, jsou v obou způsobech podávání jednoznačně kladné, můžeme pokročit také k úvahám, zda změna způsobu je vhodná pro podávajícího a konečně pro přijímajícího.

2. Při zvažování důvodů pro a proti musíme mít na zřeteli rozdíl v charakteru a závažnosti důvodů. Při vlastním rozhodování nestačí uspořádat něco jako vnitřní hlasování, kterých důvodů je více, zda pro, nebo proti. I kdybych měl k dispozici celobaterii silných důvodů »pro«, stačí jeden jediný zásadní důvod »proti«, a všechny důvody »pro« se stávají bezpřednětné. Budu-li se na příklad rozhodovat, zda mám vybudovat nákladnou přípojku na veřejný vodovod a pak platit stále větší cenu za vodu, nebo použít studnu, kterou mám přímo v domě, stačí jedna jediná okolnost, která anuluje všechny výhody použití vlastního zdroje: voda v mé studni je zdravotně závadná. Jestliže se ovšem ve svých úvahách zaměřím pouze na své možné a lákavé výhody a budu stále hledat další a další důvody »pro«, může se mi stát, že začnu nejdříve podvědomě a nakonec i vědomě zlehčovat

i nejzávažnější důvod »proti«, nebo si ho dokonce ani vůbec nepřipustím. Z těchto důvodů je záhodno při rozhodování, zda využít pro sebe nový indult, začít hledat, zda neexistuje nějaký závažný důvod »proti«.

Jaký důvod pro by mohl uveden ve vztahu k eucharistickému Kristu? Snad jen jediný, a to je jednoznačné a výrazné zvýšení úcty. Pokud si někdo troufá tvrdit, že k němu dojde tím, že se eucharistie bude podávat na ruku, těžko mu kdo uvěří, protože zkušenost je zcela opačná. Proti je však jeden důvod, a velmi závažný: podávání na ruku přináší nebezpečí zneuctění, a to dvojměrím způsobem: jednak zneuctění neúmyslné, jednak záměrné. Neúmyslné tím, že proměněné částičky, které ulpí na ruce a na prstech, zůstanou nezpozorovány a dostanou se na nežádoucí místo. Záměrné tím, že se svátostný Spasitel může dostat do rukou těch, kteří jej chtějí svatokrádežně zneuctit. Ani k neúmyslnému zneuctění nemohu zůstat lhostejný. Jestliže mohu předvídat, že k němu může dojít, a nemám dostatečnou jistotu, že se tomu v každém případě zabrání, těžko si mohu zodpovědět, proč přesto vystavuji eucharistii takovému nebezpečí. Dokud tuto otázku nemám uspokojivě vyřešenu, nemá smysl uvažovat o dalších pro a proti.

Otázka konsekrovaných drobných úlomků však dnes již nepřipadá závažnou ani některým kněžím. Srovnáme-li pečlivost, s jakou se ošetřovaly posvátné nádoby dříve, a jak se na mnoha místech ošetřují nyní, je to opravdu zarážející. Podobně rubriky misálu přímo předpisují, že při podávání sv. přijímání si má věřící podržet pod ústy patenu (může ji podržet také ministrant). Dnes jsme však často svědky, že eucharistie se podává zcela bez jakékoli ochrany. Vyskytují se dokonce »dobrníci«, kteří tvrdí, že v malých částech již

Každá věrnost vnuknutí Ducha svatého je odměněna ještě bohatšími dary, zvláště pak častějšími a silnějšími vnuknutími.

Osvěcuj mě svými vnuknutími a dej, abych žádné vnuknutí nezanechal.

Jacques Philippe

Kristus přítomen není. Připomíná to názor ideologů, kteří tvrdí, že embryo ještě není člověkem. Jestliže nám dnes přestane vadit možné znesvěcení maličkých částiček, zítra nám nebude vadit ani znesvěcení větších úlomků a pozitíř budeme pokládat za pouhou věc celouhosti.

Nejedná se o nějaký úzkoprsý přehnaný strach, nýbrž ve skutečnosti o opravdovou úctu vyplývající z hluboké víry.

Je možno pozorovat, jak jen za dobu, co se eucharistie přijímá ve stoje, poklesla u mnohých věřících skutečná živá víra v Kristovu přítomnost pod svátostnými způsobami. Když se začalo praktikovat podávání ve stoje, bylo současně uloženo, aby každý věřící před přijetím eucharistie vzdal svátostnému Spasiteli božskou poutu. Dnes se už sotva kdo ukloní, pokleknutí se dokonce pokládá za jakousi přehnanost a extravaganci. Poklesla i víra v přítomnost Pána Ježíše ve svatostánku. Ubývá těch, kteří při příchodu do kostela a procházení před svatostánkem s opravdovou vírou pokleknou. A kdo se někdy účastnil bohoslužeb pro mládež např. z některých katolických církevních gymnázií, mohl být svědkem toho, že mládež vstupuje do chrámu jako do kinosálu a baví se mezi sebou do poslední chvíle. To není otázka pouhé kázně, to je otázka, do jaké míry si uvědomuji či neuvědomuji, kde jsem a před kým stojím.

Jak uvádí církevní historik Klaus Gamber (Ritus modernus, Regensburg 1972 s. 50nn),

Duch svatý nás vede jako matka vede malé dítě, jako průvodce, který vede slepého. Modleme se každé ráno: »Sešli mi svého Ducha, abych poznával, kdo jsem já a kdo jsi ty!«

* * *

Koho vede Duch svatý, smýšlí správně. Tak se stává, že je mnoho nevzdělaných, kteří jsou moudřejší než učení. Jestliže nás vede Bůh síly a světla, nemůžeme zabloudit.

Sv. farář Arský

bylo podávání eucharistie na ruku oficiálně zakázáno z těchto důvodů: aby byl překonán arianismus, protože byl vynalezen způsob výroby hostií podobné dnešní, a konečně protože docházelo k hrubým formám zneuctění Nejsvětější svátosti. Praxe přijímání do úst byla závazně stanovena na koncilech v Rouenu (650 a 878) a v Cordově (839).

Ani v době přijímání na ruku neměl přijít posvěcený chléb na holou dlaň a už vůbec ne do prstů. Tento zákaz pochází již od papeže sv. Sixta I., (105–125), který je jmenován v 1. eucharistické modlitbě (viz Otto Nußbaum: Die Handkomunion, Köln 1969). Komunikant musel mít pečlivě umyté ruce a přes ruku položenou čistou roušku, ze které přímo jazykem přijal proměněný Chléb, a musel důkladně dbát na to, aby ani nejmenší částička nepřišla na zmar. O tomto způsobu přijímání eucharistie existuje obrazová dokumentace.

Podmínky, které jsou uvedeny ve vatikánských dokumentu *Memoriale Domini* pro povolení přijímání na ruku, jsou prakticky nesplnitelné:

a) »Je nutno zabránit jakémukoliv snížení účty.«

Po třech letech praxe v diecézi Řezno uvedl biskup Graber: *Nejstrašnějším znamením naší doby je, jak nesmírně vyschla a změnila se úcta k Nejsvětější svátosti oltářní* (R. Graber: Kázání k výročí úmrtí Terezie Neumannové). Kardinál Döpfner krátce před svou smrtí napsal: „Kdybych byl věděl, že přijímání na ruku bude znamenat tolik neúcty k eucharistii, nikdy bych nebyl pro ně horoval.“ (Rudolf Brock: Glaube und Kirche in Bedrängnis in: Ave Kurier 7/8 1987, Mediatix-Verlag Wien). Po 11 letech praxe prohlásil Jan Pavel II.: *Vněkterých zemích se rozmohlo přijímání na ruku.. Stále hlasitější hlasy svědčí o případech politováníhodného nedostatku účty*

ke svátostným způsobům, nedostatku, který zatěžuje nejen svědomí těch, kterých se to týká, ale také pastýřů církve (Jan Pavel II.: O tajemství a účtě k Nejsvětější svátosti 24. 2. 1980 kap. 11). Po 19 letech této praxe napsal biskup Karl Braun z Eichstätetu: *Nejstrašnější se neúcta k eucharistii projevuje při podávání na ruku* (K. Braun: Bischofswotr zur Liturgie 4. 12. 1988). Prof. Walter Hoeres, Freiburg, napsal v r. 1988: *Nejhorší na pokoncilní krizi je lehkomyslné přijímání eucharistie. Objektivně řečeno, tento způsob přijímání je hotovým zločinem. Je to útok přímo proti svátostnému Kristu* (Theologisches, 6/88 Sp. 346).

b) »Je třeba bezpodmínečně dbát, aby žádná, ani nejmenší částička eucharistického Chleba nepadla na zem a neroztrousila se.«

Existují svědecké protokoly laiků a kněží, kteří po skončení bohoslužeb nacházeli na podlaze roztroušené částičky konsekrovaných hostií (K dispozici např. u A. Schmid Pf. 22 D-87471 Durach, tel. 08376-8183). Již v r. 1968 psal Vatikán všem biskupům: *Musíme se s velkou vážností ptát, zda jsou všude s náležitou úctou sbírány a konzumovány částičky konsekrovaných hostií.... Ne všichni mají dostatečný smysl pro to, aby je pečlivě posbírali* (Annibale Bugnini: Die Liturgiereform, Freiburg 1988). Kardinál Döpfner mluví o tom, že věřící chodí k přijímání, jako by si šli nabrat svěcené vody. Rovněž biskup Braun je šokován netečností přijímajících, při čemž částičky padají na zem a šlape se po nich zcela bezohledně.

Za celou dobu praktikování přijímání na ruku není nikde na světě jediný příklad, že by tento způsob přispěl být jen k udržení dřívější eucharistické účty. Naopak. Všeobecný pokles je všude katastrofální.

Připr. -ls-

Král s prázdnýma rukama

Na jednom sídlišti dostali před lety nápad, že si zahrají příběh vánoční noci. Jeden napsal libreto, ženy chystaly kostýmy, další potřebné rekvizity. V předvečer Vánoc při poslechů zkoušce si uvědomili, že zapomněli na tři krále. Bez králů to přece nejde. Ale kde je vzít? Vzali telefonní seznam a vytáčeli čísla: Hledáme pro naši vánoční hru tři krále. Nechoete k nám přijít? Konečně našli tři ochotníky. Dali jim však úkol: Vyberte si sami, jaký dar chcete k jesličkám přinést, a řeknete nám potom, proč jste si vybrali právě to či ono.

První král byl muž kolem padesátky, otec pěti dětí, úředník u soudu. Nedalo mu mnoho přemýšlení, co má přinést. Byly to dvě hole, které odpočívaly v komoře. Před několika lety měl těžkou autonehodu, čelní náraz. Mnoho týdnů ležel v nemocnici s vícenásobnou zlomeninou nohou. Dlouho se nevědělo, bude-li schopen chodit. O dlouhých nocích na nemocničním lůžku přemýšlel o svém životě. Mnoho věcí bral dosud jako samozřejmost. Nyní se naučil být vděčný i za maličkosti všedního dne. Když prodlával rehabilitaci, každý i docela maličký pokrok mu dodal odvahy a radosti. Jeho rodina konstatovala, že se v nemocnici úplně změnil. Především začal byl vděčný. To by přidal k holím, které přinese jako dar ve vánoční hře.

Druhý král byla královna. Mladá paní, matka dvou dětí. Řekla hned ano, protože ji to baví zkusit něco nezvyklého. Když však přemýšlela, co by přinesla jako dárek ze svého života, nic ji nenapadlo. Nic zvláštního se neudálo. Byl to spíše takový zdlouhavý namáhavý proces zvyknout si na roli manželky a matky. Před svatbou měla povolání, které jí dělalo velkou radost a zadostiučinění. Když pak musela zůstat doma, cítila to jako velkou černou díru. Viděla sama sebe jako ve filmu, jak bez radosti chodí po bytě s vařečkou a smetáčkem.. Až pak našla radost v dětech. Pocítila, že je užiteč-

ná, že ji děti potřebují. Poznala, že s věčným sebelitováním nikam nedojde. Objevila ve své situaci novou příležitost: Bůh mě přece nechce nechat opuštěnou v domácnosti. Zajímala se o školu, o společenské dění, poznala, že každodenní výchovná role jí vrací pocit společenské významnosti. Ale co mám vzít jako dar? Smeták nebo vařečku? Ne. Jako dar vezme své ANO ze svatebního obřadu. Své ANO k životu a k úloze, pro kterou ji Bůh povolal.

Třetí král, který slíbil účast, byl mladý člověk. Slíbil, ale nakonec nepřišel. Seděl sám ve svém pokoji, plný neklidu, otázek, problémů, očekávání a pochybností. Nemá opravdu nic, co by mohl nabídnout. Jeho srdce je plné smutku, jeho ruce jsou prázdné.

Ale pak jej něco napadlo. Když se Kristus Pán narodil, přišel, aby nás obdaroval. Nemí proto nejlepší přijít s prázdným otevřeným srdcem a prázdnýma rukama? Ta otázka jej pak už neopustila.

Kob ví, zda nyní po letech, kdyby se opět hrála vánoční hra, by ještě přišel s prázdnýma rukama...

Přijal bys roli jednoho krále? Kam by tě zavedly tvé myšlenky, kde najdeš dar z plochého setkání s Ježíškem? Nestojí to za zamýšlení?

-sk-

Garabandal – varovný prst Boží (3)

Zázrak s hostií

Brzy po začátku zjevení prosily děti Pannu Marii o zázrak, aby pochybovači uvěřili, že jejich setkávání s ní je skutečnost a že ona, naše nebeská Matka, nás má opravdu ráda. Vůbec si nemyslely, že by zázrak přivedl všechny lidi k víře, ale doufaly, že aspoň skeptici přestanou pochybovat.

Evangelisté uvádějí 10 původních zázraků a 21 zázračných uzdravení, mimoto říkají, že Ježíš udělal ještě mnoho jiných zázraků, které nejsou zaznamenány, a přece všichni neuvěřili, kteří zázraky viděli, například farizeové.

Děvčata určitě věřila v Boží moc, že Bůh na přímluvu Naší Paní může zázrak udělat, že může přesvědčit pochybovače, kteří se na zjeveních účastnili, nebo o nich aspoň slyšeli. – Toto bylo naše největší přání, řekla Conchita.

Oznámení prvního poselství přineslo malým vizionářkám velké zklamání. Reakce lidí byla úplně opačná, než čekaly. Bylo slyšet hlasy: – To je konec Garabandalu. – Bolelo je to, že se jim nepodařilo lidi přesvědčit. Příčinu viděly v sobě samých, ve své neschopnosti. Prostá a jednoduchá slova napsaná na kousek papíru sotva mohla někoho přesvědčit o božském původu. Třeba podotknout, že Naše Paní jim poselství nenadiktovala, řekla jim jen obsah, vybídla je, aby samy našly pro to vhodná slova. Ony se o to také doopravdy pokoušely, několikrát změnily text, dohadovaly se mezi sebou, jak by to bylo lepší, aby slova odpovídala tomu, co zjevení řeklo, a nakonec hotové fiasko. Panna Maria mohla přece text nadiktovat přímo, volit slova, kterým by lidé rozuměli, proč to nechala na nich?

Jak mohli lidé brát vážně poselství přednesené dětským stylem, když jeho formulace

by i učeným teologům dala hodně práce? I kdyby se někdo nad tím poselstvím vážně zamyslel, přece pro jeho jednoduchost by měl proti němu výhrady. Takové oznámení volá přímo po potvrzení, po zázraku, aby před ním lidský rozum kapituloval. Jednoduché školácké uveřejnění nemohlo odstranit pochybnosti biskupské komise, která na něco takového čekala, aby mohla vynést negativní posudek.

Ve Fatimě tomu bylo také tak. Až fatimský sluneční zázrak 13. října 1917 odstranil všechny pochybnosti. Ale ani hned po něm nenásledovalo církevní schválení. Až německý teolog profesor Fischer z Freiburgu přesvědčil biskupa z Leiríe, do jehož diecéze Fatima patřila, o naprosto jasném nadpřirozeném původu těchto jevů, až potom souhlasil.

V Garabandalu kousavé a ironické poznámky na adresu vizionářek a jejich extázi nasvědčovaly tomu, že všechno skončí debaklem. Přesto i ti, kteří na zjevení chodili, volali po zázraku. Jen naprosto zřejmý a všem viditelný zázrak mohl odstranit předsudky biskupské komise a také pochybnosti jiných návštěvníků, aby uznali nadpřirozený charakter zjevení.

Už na začátku zjevení poučoval anděl malé vizionářky, jak mají přistupovat k svatému přijímání. Mají pokleknout na obě kolena, ruce sepnout na prsou, hlavu naklonit poněkud obzadu a jazyk připravit na přijetí sv. hostie. Potom jim několikrát podal svaté přijímání. O tomto přijímání vyprávěly lidem, až jeden kněz je přivedl do rozpaků. Řekl jim, že to není možné, protože slova proměnění může vyslovit jenom kněz, a žáchý anděl. Na to vizionářky neodvedly odpověď. Až se Conchita zeptala anděla, kde bere posvěcené hostie, dostala

odpověď: – Ve svatostáncích světa. Problém byl vyřešen pro vizionáře, ale ne pro ostatní lidi. Lidé je totiž viděli, jak poklekají, nastavují jazyk, sklánějí hlavu a modlí se, ale hostie nikdy neviděli. Okolostojící v tom viděli jen jakési zbožné cvičení, scházel jasný důkaz.

Když vizionářky stále prosily o zázrak, řekl jednou archanděl Conchitě: „Bůh udělá zázrak skrze mě a skrze tebe.“ „A co to bude?“ zeptala se. „Když ti podám sv. hostii, lidé ji uvidí na tvém jazyku.“ Po krátkém rozmyšlení odpověděla: „Ale lidé ji přece vidí po každé, když mi podáváš svaté přijímání.“ „Ne, není tomu tak, nikdo ji nevidí, ale v den zázraku ji vidět budou.“ „Ale to bude malý zázrak,“ povzdychla si Conchita. Anděl se usmál a odešel. To se stalo 22. června 1962.

Na druhý den se ptala Conchita anděla, kdy se ten zázrak stane. Odpověděl jí, že to jí oznámí Matka Boží. Při nejbližší příležitosti se jí na to zeptala. „Bude to 18. července 1962,“ odpověděla. Po tomto ujištění začala Conchita oznamovat lidem datum zázraku, dokonce o tom napsala i samotnému biskupovi, dopis mu odevzdal jeden z členů biskupské komise. Psala o tom také jiným lidem. Don Valentin ji od toho zrazoval, ale ona si svou věcí byla jistá. Řekla to přece Matka Boží, a ta ještě nikdy nezklamala.

Přiblížil se 18. červenec 1962. Od rána se do Garabandalu hmulí poutníci a zvědavci, třebaže čas zázraku byl stanoven až na pozdní dobu večerní. Někteří návštěvníci byli pohoršeni, protože blízko domu, kde Conchita bydlela, se ozývala hudba a tancovalo se. Zase byly hody. Svátek sv. Šebestiána ze zimního období byl přenesen na dnešní den. Slavnost byla také spojena s eucharistickým prů-

vodem a s folklórem, zázrak byl odložen až na dobu večerní. Oslavy skončily pozdě večer. Ve 22 hodin Conchita zaslechla první výzvu, ve 24 druhou, v jednu hodinu další, a to už vyšla z domu ven. Rychlými kroky šla asi 50 m za roh nejbližšího domu a padla na kolena. Zástupy lidí se tlačily okolo ní. Několik kapesních lamp jí osvětlovalo tvář. Když přišel anděl, vyzval ji, aby se pomodlila Confiteor – Vyznávám se Bohu všemohoucímu, také jí řekl, aby držela hostii na jazyku, dokud on neodejde a Panna Maria nepřijde. Když přišla, žádala ji, aby se pomodlila Duše Kristova, posvět mě, vodu z boku Kristova, obmyj mě atd. Zároveň jí řekla, že ani po tomto zázraku nebudou všichni věřit.

Mezi lidmi, kteří se tlačili okolo Conchity, byl také Pepe Diez z Garabandalu, Benjamín Gomez z Pesuer a Alexandro Damians z Barcelony. Ten tam přišel místo svého strýce, který pro nějakou příčinu nemohl do Garabandalu jet. Dal mu také 8 mm filmovou kameru, aby to nafilmoval, ale o obsluze kamery toho zrovna moc nevěděl. Stál asi půl metru od Conchity, viděl na jejím jazyku světlo, které se začalo proměňovat v hostii. Chvilí byl plný úžasu, najednou si vzpomněl na kameru, kterou měl na rameni. Namířil ji na tvář děvčete a držel spoušť tak dlouho, dokud Conchita hostii nepřijala. Nestaral se o řádné osvětlení. Druhý zázrak zažil doma, když film vyvolával. Bylo na něm 69 perfektně osvětlených záběrů, na kterých byl zázračný jev naprosto jasný.

Benjamín Gomez, trochu drsný, ale přitom dobrý muž, podal o tom zprávu několika jednoduchými slovy: „Stál jsem těsně v její blízkosti, viděl jsem, jak se na jejím jazyku hostie zvětšovala, pokud byla položena na jazyku. Hostie zářila jasným světlem, nebylo to vůbec

světlo z kapesních lamp, ale bylo to jako sluneční světlo, když dopadá šikmo na sněhové pole, bylo naprosto jasné, vůbec neoslepovalo, věř, bylo naprosto jemné.“ „Mhrou mě za to zavřít, jestli nenulvím pravdu,“ řekl ještě po mnoha letech krátce před svou smrtí.

Pepe Dier stál od Conchity ani ne metr a vytrvale jí kapesní lampou svítil do tváře. „Vůbec nepřichází v úvahu, že by děvče udělalo nějaký pohyb. Raději si dám ruku useknout, než abych tvrdil, že si hostii podala do úst sama. To je úplně vyloučené, neboť měla ruce stále před sebou sepnuté a neudělala žádný pohyb směrem k ústům. Conchita se po svatém přijímání pomodlila Duše Kristova, posvět mě, jak ji k tomu anděl vyzval, a potom se beze slova vzdálila. Přítamí konstatovali, že extáze trvala něco přes hodinu.

Když se zamyslíme nad tímto dnešním zázrakem, musíme přijít k závěru, že středem naší katolické víry je eucharistie. Ne osoba, která se zjevuje, ani zájímavé okolnosti, které zjevení provázejí, ale Ježíš ve svaté hostii tvoří střed této zázračné účlosti. Jeho tajemná přítomnost byla prozářena stejně tajemným světlem, které v temotách této noci ozářilo i kousek filmu.

Druhé poselství

18. června 1965

Početné a zázračné události přiváděly do Garabandalu během několika roků hodně lidí a vyvolávaly také patřičný úžas. Vždycky se tam dalo dovědět něco nového, a zvědaví lidé přicházeli znovu a znovu. Ale to, co leželo Panně Marii nejvíce na srdci, totiž větší úcta k Nejsvětější svátosti oltářní, znovu opakované výzvy k pokání a obrácení, to nebylo přijato ani v církvi, ani ve světě.

Stěžovala si na to Matka Boží Conchitě. 8. 12. 1964 jí řekla, že 18. června 1965, ve čtvrté výto-

ci prvního zjevení, oznámí druhé poselství.

Toho 18. června přišlo do Garabandalu na 2 000 lidí. Přišli ze všech končin Španělska a také z jiných zemí. Na doporučení otce Pia tam přišla také italská televize a také jiné televizní týmy poslaly své zástupce. Ve 3/4 na 12 v noci padla Conchita na quadru na kolena, obklopená reportéry, policisty a velkým množstvím lidí. Před očima veřejnosti, médií, v záři reflektorů, s mikrofonom na ústech začala rozhovor s andělem. Očevdál jí naléhavě poselství od Panny Marie. Samozřejmě, že okolostojící neslyšeli nic.

Ještě v noci si to poselství Conchita napsala, ráno po mši svaté je očevdala jezuitskému knězi P. Lunovi. Ten je přečetl po mši svaté před kostelními dveřmi španělsky, francouzsky a italsky. Lidé si je vyslechli dojatai, se slzami v očích. Poselství bylo ještě několikrát opakováno, aby si je mohli lidé opsat.

Na papíře, který nesl Conchitin podpis, můžeme číst: Poselství, které dala Panna Maria světu prostřednictvím archanděla Michaela. Anděl řekl: Protože mé poselství nebylo ani naplněno, ani rozšířeno ve světě, tak vám oznamuji, že toto je moje poselství poslední. Doposud se kalich plnil, teď už přetéká. Mnozí kardinálové, biskupové a kněží jdou cestou záhuby a vlečou za sebou množství duší. Eucharistii se připisuje stále menší a menší význam. Musíte se snažit, abychom ušli budoucímu hněvu. Když budete upřímně prosit o odpuštění, Bůh vám odpustí. Já, vaše Matka, vás prostřednictvím Michaela archanděla prosím, abyste se polepšili. Nacházíte se v čase posledních varování. Mám vás ráda a nepřejí si vaši záhuby. Proste upřímně, a my vám odpustíme. Musíte se více posvěcovat. Myslete na Ježíšovo utrpení.

Conchita Gonzáles

18. 6. 1965

(Pokračování příště)

Do Garabandalu dnes vede dobrá silnice, po které klidně mohou jet auta i autobusy.

Za pomoci přátel Garabandalu okolo Joye Lamangina byl opraven také místní kostel k velké radosti pana faráře a návštěvníků kostela. Náměstíčko bylo vydlážděno a vchod dostal nové železné dveře.

Zamyšlení nad slůvkem „proč“

„Proč“ – toto krátké slůvko je mezi prvními, které se dítě naučí říkat. Potom už nás provází celým životem. Když jsme malí, ptáme se rodičů, proč to nebo ono musí tak být, proč to či ono se muselo stát a podobně. Když trochu povyroستeme, naše „proč“ se začínají prohlubovat, proč jsme se chovali tak, nebo proč jsme nejechali jinak. Někdy si sami odpovíme. V životě však přicházejí chvíle, kdy nerozumíme ani sami sobě.

Slůvko „proč“ má ještě jedno hluboké tajemství. Když se vážněji zamyslíme nad životem, často si klademe otázku, z jakého důvodu nám Pán Bůh staví do cesty lidi, se kterými jsme se již setkali nebo které

ještě poznáme. Někdy přijde odpověď brzy, jindy na ni čekáme velmi dlouho.

Jsou také „proč“, na která dostaneme odpověď až na věčnosti. Život každého z nás je tajemství. Když čteme Písmo svaté a nad ním rozjímáme, poznáváme, že životy lidí ve Starém i Novém zákoně, do kterých vstupoval Bůh, byly a jsou tajemstvím. Chceme-li, aby Bůh do našich životů vstupoval, máme účast na tomto tajemství.

Nesnažme se proto na vše přijít rozumem. Přijíme tajemství, která nám Bůh sesílá, jako dar a za vše děkujeme.

Ilona Bezděchová

Přepsáno ze slepeckého písma

Alexandrina – utrpení a sláva (1)

Zmrzačená, když ve čtrnácti letech vyskočila z okna, aby se zachránila před znásilněním, Alexandrina da Costa (1904–1955) strávila svůj život od dvaceti let jako invalida. Žila v malém portugalském městečku Balasar. Jako Terezie Neumannová, i ona snášela každý pátek bolesti Kristova umučení jako smírnou obět' za hříchy světa. Její duchovní vůdce považoval Alexandrinu pro její rozmluvy s Pánem Ježíšem za druhou Markétu Marii Alacoque. Za posledních 13 let svého života naprosto nic nejedla, ani nepila – kromě každodenního přijímání Eucharistie. Odborní lékaři ji důkladně zkoumali, avšak nedokázali pro tento zázrak najít přirozené vysvětlení. Lidé ctili Alexandrinu jako světicí a hojně ji navštěvovali, aby s ní mohli hovořit a prosit o její modlitby. Její vytrvalé a neměnné poselství poutníkům bylo stejné jako poselství Panny Marie Fatimské: „Čiňte pokání, nehřešte již, modlete se růžencem, přijímejte Eucharistii.“

Podle důkazů a svědectví v tomto pojednání se Alexandrina svými modlitbami a utrpením stala nástrojem zkrácení 2. světové války. Proces pro její blahorečení v současnosti postoupil dále než proces známého otce Pia. Její spisy byly Římem potvrzeny a schváleny v roce 1979. „Alexandrina – utrpení a sláva“ je příběh velké hrdinné duše, která se obětovala. Jednoznačně dokazuje, že svatost existuje i v našich dnech.

Předmluva

Na návsi malé portugalské vesničky Balasar, asi šedesát kilometrů severně od Oporto, stojí malá kaplička zasvěcená svatému Kříži. Postavili ji v roce 1832 na paměť zázračného zjevení kříže, který se toho roku ve vesničce objevil. Tehdejší famí kněz v Balasaru Don A.G. de Azevedo zaznamenal onu událost v hlášení adresovaném důstojnému otci Dr. A.P. de Azevedo Loureiro z arcidiecéze v Braga.

„Piši, abych Vám oznámil nevysvětlitelnou událost v naší famosti svaté Eulálie v Balasaru. Na svátek Těla Páně lidé přicházeli na ranní mši svatou. Když míjeli cestu, která vede přes malý kopec, zvaný Kalvárie, upozorovali na zemi vyznačený kříž. Hlína, která tento kříž tvořila, byla o něco světlejší barvy než okolní. Všude kolem byla po ránu padlá rosa, jenom na kříži nic. Osobně jsem šel rozmetat prach a srovnat hlínu, která kříž tvořila, ale znamená se na témž místě objevilo znova. Poručil jsem tedy, aby přivezli množství vody, abych ji silným proudem vylil na kříž i na okolní zem. Ale voda vyschla, kříž se objevil znova a od té doby je tam stále. Jeho délka je 153 cm a šířka 82 cm.“

Lidé se v davech shromažďovali, aby viděli tento zvláštní úkaz. Přinášeli květiny a při bohoslužbách věnovali peněžité dary. Ty později umožnily postavit onu kapličku zasvěcenou svatému Kříži. Ten kříž je tam dodnes a stále vzdoruje veškerým pokusům o zahlazení a zničení.

V zápisnicích služebnice Boží Alexandriny da Costa jsou na tento kříž tři odkazy. Poslední je ze 14. ledna 1955. V extázi slyšela Pána Ježíše, jak jí říká:

„Před stoletím jsem ukázal kříž této přemilé vesničce. Kříž, který přichází a čeká na obět'. Ó, Balasare, jestli neopovíš!... Kříž země pro obět', která byla vzata z ničeho.. Obět', která je Bohem vítaná a která je již od nepaměti v jeho nekonečných a věčných plánech. Obět' světa, ale velmi oslavená nebeským požehnáním, obět', která odezdála všechno nebesům a pro lásku duši přijímá vše. Dvěřuj a věř, má dcero, jsem zde! Celý tvůj život je zapsán a zpečetěn klíčem ze zlata.“

1. Dětství

V mírně se svažující úzlabině kopců s borovými lesy leží nějakých 10 km východně od moře vyhledávané návštěvní místo Povoá de Varzim – ves-

nička Balasar. Skládá se z nepravidelných skupin malých hrubých kamenných domků, z nichž mohé jsou křiklavě nbarvené. Těch pár domků musí pojmut na tisíc obyvatel. V okolním venkovském kraji je tu a tam vidět malou bílou chaloupku a všude spoustu vinic a drobných poliček, která poskytují kukuřici, zeleninu, olivy a fíky. Bronzové snědí venkované obdělávají jílovitou půdu plnou kamení a pasou stáda ovcí, koz a hovězího dobytka s rohy ve tvaru lyry. Ve vyřezávaných vozech jezdí po prašných cestách okolo rozpadajících se zdí věže, podél nesčíslných laťových mříží pro keře a v tunelech pod révou.

Saroty i vesničky tohoto příjenného kraje jsou seskupeny okolo svých starobylých kamenných kostelíků a Balasar není výjimkou. Vyrůstá na úpatí sva-hu u malé říčky jménem Este a famí kostelík svaté Eulálie tu stojí jako žulový strážce nad roztroušenými kamennými domky Balasaru. Stál zde i 2. dubna 1904, kdy v něm křtili Alexandrinu Marii da Costa, která se narodila právě před čtyřmi dny, ve středu Svatého týče, jako druhé dítě upřímně zbožných a těžce pracujících venkovanů.

Krátce po porodu maminka ovdověla a malá Alexandrina

vyrůstala se svou starší sestrou Deolindou v atmosféře prosté venkovské zbožnosti a poslušnosti. Jako malé dítě ji fascinovala pestrobarevná náboženská procesí, která při významných svátečních dnech procházela vesničkou. Okouzlovaly ji časté trhy, jarmarky a tancovačky na hrubě vydlážděném rynku za pronikavého, křiklavého zvuku píšťal prostých hudebníků, pestrá směsice květovaných halenek, vířivě roztočených sukní, šosů a blýskavých náušnic.

První vzpomínky Alexandrinypatří do doby, kdy jí byly tři roky. Při poledním odpočinku tehdy ležela s maminkou v posteli a všimla si, že hned vedle na stole je malá sklenička s pomádou. Potichoučku a opatrně, aby maminku nevbudila, se přikradla ke skleničce. Už po ní natahuje své všetečné ručičky. Vtom se ale matku probudila a křikla na Alexandrinu. Ta se lekla a skleničku upustila na zem, kde se roztráštla na kusy. Malá Alexandrina ztratila v úleku rovnováhu, upadla do střepů a pořezala si koutek úst. Ta jizva ji poznamenala na celý život. Samozřejmě, že vráskala bolestí a nebyla k utišení. Maminka Maria Anna jí vzrušeně, ale pečlivě vytřela krev z pusinky a rychle s ní běžela vyhledat pomoc do blízké lékárny. Laskavý a vlídný lékárník se snažil uklidnit dítě kornutem bonbónů. Alexandrina odpovíděla ječením, kopáním a škrábáním.

„To byl můj první přečin a poklesek,“ napsala ve vlastním životopise, který na příkaz svého duchovního vůdce, otce Pinha TJ, začala v roce 1940 diktovat své sestře Deolindě.

Když povyroستla, plna okouzlení bloudila starobylým vesnickým kostelíkem a zamyš-

leně pozorovala překrásné sochy svatých, zvláště sochu Panny Marie Růžencové a svatého Josefa. Jejich bohatě zdobené šaty ji úplně očarovaly a ona snila o tom, že se jednou bude oblékat stejně.

„Možná, že tohle bylo projevem mé mamivosti,“ poznamenala později s trpkým úsměvem.

Jednou, bylo jí asi šest let, byla štěstím celá bez sebe, když od maminky dostala malé dětské dřeváčky. V záplavě štěstí si k nim vzala své nejlepší šaty a radostně tancovala po celém pokoji. Vykračovala si v dřeváčcích okolo domku a napařovala se přitom jako páv. Když se toho konečně nabažila, klekla si před domek na chodník a boty položila pyšně před sebe, jak to tenkrát dělávaly portugalské ženy ve vesnických kostelech. Jeden ze zážitků, který její dospívání znamenal snad nejvíce, živě popisuje o pár let později:

Když náš strýček zemřel, zůstaly jsme s Deolindou u jeho rodiny ještě sedm dní po jeho smrti, abychom pomáhaly při zádušní mši. Jednoho rána mi řekli, abych přinesla trochu rýže z pytle, který je v místnosti, kde leží jeho tělo. Došla jsem až ke dveřím, ale nedokázala jsem sebrat odvalu, abych vstoupila dovnitř. Bála jsem se. Rýži musela přinést babička. Téhož dne večer mi přikázali, abych tam šla zavřít okno. Zase jsem došla až ke dveřím a cítila, jak se mi opět třesou kolena. Nedokážu to!

Ale pak jsem si řekla: „Musím se s tím poprat! Musím ten strach překonat!“ Panalu jsem otevřela dveře a vstoupila do místnosti, kde ležel můj strýc. Od toho dne už dokážu ovládat svůj strach.

Její vrozená živost a smysl pro humor ji vedly k tomu, že se stala rozpustilou uličnicí a divoškou, sršela vtipem a smíchem. Z jejích stále se smějících rtů nenuceně plynuly ve-

selé a živé žertíky, vtipná pořekadla a dobrosrdečný smích. Deolinda, která byla od přírody spíše klidnější a vyrovnanější, se stávala téměř vždycky její obětí. Jednoho rána Alexandrina přibouchla víko veliké truhly s ložním prádlem a začala vyškát, jako kdyby si rozdrtila ruku. Deolinda v panice rychle přiběhla, aby sestře pomohla, ale přivítal ji jen vítězný húrónský smích.

V kostele jednou ženám, které napjatě poslouchaly kázání, tajně svázala třásně jejich šátků dhromady. Po mši se pak venku schovala za nízkou zídku a po lidech vycházejících z kostela házela kamínky.

Jak se postupně rozvíjela její duchovní stránka, začínala ovládat své sklony k rozpustilosti a neplechám a do doby svého prvního svatého přijímání v sedmi letech si už osvojila hlubokou lásku k Nejsvětější svátosti. Vesnický kostelík navštěvovala neobvykle často, a kdykoli se nemohla účastnit mše svaté, činila alespoň přijímání duchovní. O nedělích s nadšením zpívala v kostelním sboru. Pilně navštěvovala i farní skupinu, kde se vyučoval katechismus.

Když některá tetička onemocněla rakovinou, prosila Alexandrinu, aby se za ni modlila. Dítě to bralo s takovou vážností, vroucností, vytrvalostí a houževnatostí, že návyk modlit se v její mladé duši pevně zakořenil. Později napsala:

Vždycky jsem měla velkou úctu ke kněžím. Dříve, když jsem sedávala na schůdku před domem v Povoa de Varzim a okolo procházeli kněží, měla jsem ve zvyku s úctou povstat, jak mě mívají. Oni smekávali klobouky a říkali mi ze zvyku: „Bůh ti žehnej.“ Často jsem si všimla, jak se na mne lidé dívají, když jsem to dělala. Někdy jsem tam seděla právě proto, abychom mohla ve vhodný okamžik povstat, a tak kněžím prokázat svou úctu.

Když bylo Alexandrině devět let, odešla jednou s Deolindou a svou sestřenicí do nedaleké vesničky, aby si vyslechly kázání jednoho slavného kazatele, důstojného otce Emanuela od Svatých ran. Vykonal si u něho svou první generální svou zpověď. Zůstaly tam celý den, aby si vyslechly i jeho večerní kázání. Alexandrina si odložila své dřeváčky mezi sloupky zábradlí u postranního oltáře Nejsvětějšího Srbsce, vedle kterého děvčata usedla do lavice, a s napjatou pozomostí poslouchala kněze. Vzpomíná:

V jednom místě nás kněz vyzval, abychom v duchu sestoupili do místa věčného utrpení – do pekla. Tenkrát jsem ještě nedokázala správně pochopit smysl této výzvy. Byla jsem přesvědčená, že tento kněz je svatý, a myslela jsem si, že nás teď opravdu chce vzít dolů do pekla. Hned jsem se vzbouřila a řekla si: „Já do pekla nechci! Jestli ostatní chtějí, prosím, ale beze mne!“ Hned jsem popadla své dřeváčky a připravila se k útěku. Když jsem zjistila, že se nikdo nezvedá, poněkud mě to uklidnilo, ale dřeváčky jsem už pro jistotu z ruky nechala.

Pro velké těžkosti, které s sebou nesl tehdejší vesnický život, mohla Alexandrina chodit do školy jen osmáct měsíců. Pak ji ve věku devíti let poslali pracovat na famu. Přesto, že to bylo silné, schopné a talentované dítě, těžká manuální dřina a neustálé hrubé kleání s nadávkami na ni těžce doléhaly. Když jí bylo dvanáct let, její zanepravený otec ji chtěl znásilnit. Rázně a prudce se otočila a stalo se, že mu zasadila tak nevysvětlitelně prudkou ránu pěstí, že ho úplně vyřídila. V té pěstičce svírala růžec.

Po tomto závažném incidentu byla urychleně propuštěna domů. To jí však dalo příležitost k dennímu svatému přijímání a prohlubování lásky, úcty a odevnosti k Nejsvětější svátosti. Ke konci onoho roku

To, co nejvíce naplňuje naši duši, nejsou ani tak dary, které přijímáme, jako spíše Bohem inspirované dobro, které sami konáme. Větší štěstí je dávat než přijímat.

Jacques Philippe

nebezpečně onemocněla na tyfus. Její stav se stal kritickým. Několik dní se pohybovala mezi životem a smrtí. Když jí plačící matka podávala kříž, aby ho políbila, Alexandrina zavrtěla hlavou a slabě zašeptala:

„Tohle není to, co chci. Dejte mi Ježíše v eucharistii!“

Nakonec se uzdravila. Poslali ji do sanatoria v Povoa de Varzim, aby na pobřeží Atlantiku nabrala sílu. Přesto její zdraví nadále zůstalo vratké a choulostivé a i po návratu do Balasaru jí stále hrozila invalidita. To jí vedlo k rozhodnutí žít se šitím. Od své sestry se začala učit švadlenou.

Jednoho dne, bylo jí právě čtrnáct let, se obleskla, že tatínek její přítelkyně umírá. Honem pospíchala do domku, kde v osamění žil. Našla ho, jak leží v hromadě špinavých hadrů. Naplněna soucitem běžela domů za maminkou půjčit si mýdlo, ručníky a ložní prádlo, aby tak ubohému muži navrátila alespoň zdání lidské důstojnosti. Žil potom ještě dvanáct dní. Alexandrina s ním zůstala až do konce, aby posloužila jemu i jeho žalem stížené deři.

Krátce nato si svou roli milosrdného samaritána zopakovala. Ve svém životopise na to vzpomíná slovy:

Soused nás upozornil, že umírá jedna stará paní. Sestra vzala svou modlitební knížku a trochu svěcené vody a vyběhla z domu. Já jsem ji následovala společně se dvěma sestřinýmižačkami – švadlenkami.

Ve dveřích stála neteř nešťastné ženy. Neměla odvalu jí pomoci. Deolinda vstoupila a začala nad ženou předčítat

Pokračování na str. 12

ALEXANDRINA... pokračování ze str. 11

modlitby za umírající. Stála jsem hned vedle a všimla si, že třásně jejího šálu se chvějí jako lístečky. Když skončila s předčítáním modliteb, vstoupila dobera. Stařenka ji už nepoznala; vydechla naposled.

„Udělal jsem všechno, co jsem mohla. Už nemám sil, abych tu dál zůstala,“ řekla Deolinda a odešla.

Když jsem viděla mučivou úzkost doery, které právě zemřela matka, neměla jsem to srdce, abych ji tu nechala samotnou. Rozhodla jsem se, že zůstanu a pomohu jí omýt a upravit mrtvé tělo. Bylo pokryté hnusavými boláky a vředy. Ten zápach byl odporný... měla jsem pocit, že brzy omdlím. Snažila jsem se nedat na sobě nic znát, ale jecha žena, co se k nám přidala, si povšimla mé slabosti a oběhla pro větvičku muškátu, abych si mohla přivoňet. Všechně jsem jí poděkovala, ale svou práci jsem nepřerušila. Odešla jsem, až když bylo tělo mrtvé stařenky důstojně připraveno.

Jednou, když Alexandrina byla sama doma a modlila se, uslyšela vrznout zahradní branku a v příštím okamžiku mužský hlas, který přikazoval: „Otevři! Otevři ty dveře!“ Hned poznala hlas svého bývalého zaměstnavatele. S hrůzou si uvědomila, že ji vůbec nenapadlo, aby se uvnitř zavřela. Sevřela svůj růženec pevně v dlani a čekala, až ten chlap vstoupí. Následoval divoký rámus a prudké bušení, jak se násilník dobýval do nezavřených dveří. Ty se však nechtěly otevřít. Rozzuřený muž po mamých snahách násilně vniknout dovnitř konečně odešel. Zanechal tam otřesenou dívku, která byla pevně přesvědčena, že cestu zatarasil Pán Ježíš se svou Matkou, aby uchránili její čistotu.

(Pokračování příště)

ČESKÁ KATOLICKÁ CHARITA INFORMUJE

Při rozsáhlých povodních, které postihly naši zemi letos v červenci, zapojila se Česká katolická charita ihned do záchranných prací a poskytovala nejnnutnější humanitární pomoc – zásobování pitnou vodou, potraviny, hygienickými potřebami, desinfekčními prostředky apod. **V současné době je pomoc České katolické charity zaměřena třemi základními směry: obnova bydlení, pomoc s vybavením domácností a služba Linky pomoci Povodeň.**

VYUŽITÍ FINANČNÍCH PROSTŘEDKŮ Z KONTA CHARITY

Pro pomoc při řešení následků povodně založila Charita konto „Česká katolická charita – povodeň“. Ke dni 7. listopadu 1997 se na tomto kontě shromáždily finanční prostředky ve výši **101 300 948 Kč**.

Nejvíce peněz – přes 54 milionů – přinesla církevní sbírka, která se konala 20. července, nedlouho po záplavách. Další podstatná část – přes 30 milionů – přišla z Německa prostřednictvím centrály Německé charity (Deutscher Caritasverband) ve Freiburgu.

Německá charita patří mezi ty, kdo poskytli obětem povodní v České republice největší pomoc.

Finanční prostředky z tohoto konta jsou určeny především na pomoc při obnově bydlení a na řešení dalších naléhavých potřeb v postižených oblastech. O tom, kterému projektu bude přiznána finanční podpora a v jaké výši, rozhoduje sedmičlenná komise, kterou tvoří ředitelé diecézních Charit z Ostravy, Olomouce, Brna a Hradce Králové, dále generální sekretář České katolické charity a dva kněží, kteří jsou jmenováni Českou biskupskou konferencí – jedním z nich je

předseda komise Mons. Josef Šich, prezident Arcidiecézní charity Olomouc.

BĚHEM ZÁŘÍ A ŘÍJNA BYLY ROZHODNUTÍM KOMISE PODPOŘENY TYTO PROJEKTY:

1. Nájemní byty bezbariérové, Litovel, ulice 1. máje (2 miliony Kč)
1. Nájemní byty v obci Leština pro osoby bez přístřeší postižené povodní (1,6 milionu)
1. Ubytování občanů vyžadujících pečovatelskou službu, jejichž obydli bylo postiženo povodněmi, Odry (1 milion)
1. Linka pomoci – Povodeň Olomouc, Opava, Blansko (2,6 milionu)
1. Domov pokojného stáří Bochoř (2 miliony)
1. Charitní sklad Povodeň, Přerov (1 milion)
1. Centrum pro rodinu a sociální péči Brno – relaxační pobyty pro rodiny žijící v dočasném nouzovém ubytování (291 200 korun)
1. Charitní dům pokojného stáří sv. Františka, Bohumín (4 miliony)
1. Náhradní bydlení pro rodiny postižené povodní, Opava (1,276 milionu)
1. Šest nájemních bytů pro staré a sociálně slabé občany zasažené povodní, obec Bohuslavice, okres Šumperk (1,2 milionu)
1. Domy s pečovatelskou službou, Troubky (8 milionů)
1. Dům pokojného stáří – Zdravotní středisko Troubky (3 miliony)
1. Dům pokojného stáří, Záříč (3 miliony)
1. Dům pokojného stáří, Kyselovice (1 milion)
1. Bytový dům Chropyně (2 miliony)
1. Dům pokojného stáří Žalokovice (2,5 milionu)

1. Dům s pečovatelskou službou Moravský Písek (3 miliony)
1. Výstavba náhradního ubytování z montovaných buněk Otrokovice (1 milion)
1. Charitní dům pokojného stáří Otrokovice (4 miliony)
1. Oprava fary Staré Město, okres Uherské Hradiště – jde o bydliště duchovního správce ve věku 73 let (350 tisíc formou půjčky)
1. Obnova bydlení na Uherškohradištsku (95 tisíc)
1. Dům pokojného stáří Ustí nad Orlicí (3 miliony)
1. Penzion pro seniory Mikulovice, okres Jeseník (2,5 milionu)
1. Charitní dům sv. Václava – Domov pokojného stáří Ostrava-Heřmanice (7 milionů)
1. Náhradní ubytování pro lidi z oblastí postižených povodněmi a Dům pokojného stáří Bohuslavice, okres Prostějov (1 milion)

Komise rovněž odsouhlasila výdaj z konta ve výši 30 milionů korun na přímou materiální pomoc občanům (stavební opravy, nákup vybavení apod.) do maximální výše 100 tisíc korun na domácnost. Částka 30 milionů bude procentuálně rozdělena mezi 4 povodně postižené diecéze.

Celkem bylo již z konta „Česká katolická charita – povodeň“ rozděleno na konkrétní projekty pomoci 88 412 200 korun.

KONTO
ČESKÁ KATOLICKÁ
CHARITA
POVODEŇ
KB Olomouc
19-996660227/0100

CHARITNÍ SKLAD POVODEŇ

V areálu a. s. Meopta v Přerově byl vybudován Charitní sklad Povodeň, jenž je určen pro pomoc lidem, kteří v důsledku záplav přišli o všechno, či o podstatnou část domácího vybavení. Od začátku srpna je ve skladu shromažďován nábytek, kuchyňské potřeby, elektrospotřebiče, koberce, ložní prádlo a další věci pro domácnosti, dále některé stavební materiály a vysoušecí přístroje – to vše díky dárcům od nás i ze zahraničí. V září začala distribuce, která je uskutečňována zásadně prostřednictvím povodňových asistentů. Přímý výdej jednotlivcům nelze provádět mimo jiné proto, že se sklad nachází v areálu výrobního podniku. Charitní sklad Povodeň slouží všem oblastem, které byly zatopeny.

Prosíme všechny případné dárcy, aby se vždy předem domluvili s pracovníky skladu na podrobnostech dovozu a převzetí darovaných věcí.

Vedoucím skladu je pan Leoš Mrtvý.

Adresa: Charitní sklad Povodeň, Meopta, a. s., Kabelíkova 1, 750 58 Přerov
Telefon: 0641/24 36 71

LINKA POMOCI POVODEŇ

Dnem 1. října 1997 zahájila v sídle Charity Olomouc provoz Linka pomoci Povodeň. Je určena všem, kdo se v důsledku povodní ocitli v tíživé psychologické, duchovní, rodinné či sociální situaci. Nabízí tyto služby: nepřetržitou primární psychologickou pomoc, výjezdy k lidem (pomoc přímo v místě jejich bydliště), vyhledávání potřebných, pomoc starým, nemocným a osamělým, pomoc při řešení sociálně-právních problémů, zprostředkování spolupráce se státními a nestátními institucemi, které se podílejí na odstraňování následků záplav.

Během října – prvního měsíce provozu – vyřídila Linka pomocí 1500 hovorů. Z počátku volalo jistě procento lidí spíše „na zkoušku“, nebo dokonce z pouhé neceze, nyní jde převážně o psychologické hovory, ale také o sociální a právní záležitosti či zprostředkování kontaktu s charitními povodňovými asistenty.

Na linku se také obracejí lidé s nabídkou materiální pomoci. I v těchto případech zprostředkují její pracovníci kontakt s charitními sklady nebo povodňovými asistenty. Občas volají lidé, jejichž problémy nemají souvislost s nedávnými povodněmi. Také těm se pracovníci linky snaží pomoci. Veškeré provozní náklady – včetně poplatků za telefonní hovory – jsou hrazeny z prostředků Charity a prozatím je provoz linky podporován především partnery z Holandska. Druhá linka vzniká v Opavě a bude poskytovat obdobné služby.

**Linka pomoci 0800/18 98 18
NON STOP – BEZPLATNĚ!**

KDO JSOU „POVODŇOVÍ ASISTENTI“?

Mimořádná situace a potřeba pomoci v oblastech zasažených povodní si vyžádala vytvoření této nové charitní služby. Povodňoví asistenti jsou zaměstnanci Charity a v současné době jich je sedm (čtyři v olomoucké arcidiecézi, v ostravsko-opavské diecézi dva a v diecézi královéhradecké jeden). Každý z nich má svou oblast působnosti a jejich úkolem je neustálý kontakt s postiženými obcemi, spoluúčast při vypracovávání projektů k zajištění trvalého bydlení pro lidi, kteří přišli o své domovy při záplavách (zejména pro staré, nemocné a sociálně slabé), zprostředkování materiální pomoci z přerovského centrálního Charitního skladu Povodeň a spolupráce s Linkou pomoci Povodeň – to všechno v součinnosti s místními, famíliami a oblastními charitami. – jana –

□ Seminář příliš těsný

Kuba: P. Sergio Bertram, steylerský misionář, působí na Kubě od r. 1989. Oznámil, že v zemi, ve které je katolická církev Castrovým režimem léta utlačována, nestačí seminář pojmout všechny zájemce o duchovní stav. Pro příští školní rok se hlásí 33 nových kandidátů, 20 pro diecézní klérus a 13 pro kněze z řeholních řádů.

□ Desatero zbytečné?

Anglikánští biskupové mají v úmyslu odstranit z kancionálů text Desatera. Komise, která připravuje novou modlitební knihu pro rok 2000, oznámila, že tento text se jeví lidem příliš pochmurný a nepopulární. Tento záměr vyvolal mezi klérem čestné protesty.

□ Povolení k přistání

Exulanti z Kuby dostali povolení, že se zvláštním vízem mohou přicestovat na leteckou návštěvu Jana Pavla II. na Kubu. Na Kubě může přistát zvláštní křižník a několik speciálů ze Spojených států.

□ Dobrá iniciativa

28 tis. dánských školáků sebralo 1,2 mil. franků, které věnovali kaqchickým domorod-

cům v Guatemale. Tyto prostředky mají mladým Indiánům umožnit, aby se mohli opět učit svou původní mateřskou řeč.

□ Nositelé útěchy

Tyrolská farnost Panny Marie Nanebevzaté v Schwazi uspořádala zvláštní seminář pro šest účastníků, kteří se připravili na úkol navštěvovat pozůstalé v případě úmrtí v rodině. Jejich návštěvy jsou přijímány velmi vděčně.

□ Křesťanství ohrožuje Mongolsko?

Mongolské celní úřady nepropustily 10 tis. dětských biblí a 600 biblických videokazet. Odesílatelé musejí celou zásilku na vlastní náklady opět odvézt zpět, jinak bude spálena. Ministryně spravedlnosti současně prohlásila, že křesťanství je v zemi z bezpečnostních důvodů zakázáno.

□ Militantní Islám

Biskup Gabriel Wako si při návštěvě ve Vatikánu stěžoval na postup chartúmských úřadů, které doslova »ohněm a mečem« ničí křesťanské školy a famíli zařízení. Víc než polovina sudánských křesťanů musela uprchnout ze země.

PAPEŽOVY VÁNOCE

K oslavě svátků Božího narození zve si Jan Pavel II. tradičně své krajany ke štědrovečernímu stolu. U tabule zasednou také polské sestry, které vecebu jeho domácnost.

Kolem 20. hodiny se všichni shromáždí k večeři. Pod ubrusem je sláma nebo seno jako symbol jeslí, ve kterých opečoval božské Dítě. Nejkrásnější pro papeže je zpěv polských koled. Při tom udivuje všechny svou znalostí. Ovládá z paměti více než dvacet koled, a to všechny jejich sloky. Nejoblíbenější je jedna lidová koleda zpod Tater, která je v tamním dialektu.

Strmeček dostává papež vždy ze své vlasti. Je ozdoben lanetami, baňkami a svíčkami, ale dárky pod ním nejsou. Atmosféra je velmi nenucená a radostná. Jen jednou zde zavládl smutek a nezvyklé mlčení: v roce 1981, deset dní poté, co generál Jaruzelski vyhlásil v Polsku výjimečný stav.

Jídelní lístek se řídí polskými zvyklostmi. Na úvod podává papež všem hostům oplatek a každý si kousek ulomí na znamení bratrské pospolitosti. Následuje polévka, nudle s mákem, ryby včetně kapra, jáhlová kaše s medem a pudink. Před půlnocí se papež odebere do svatopetrského domu.

CÍRKEVNÍ STŘEDNÍ ZDRAVOTNICKÁ ŠKOLA,

Grohova 16, 602 00 Brno, jejímž zřizovatelem je Kongregace milosrdných sester sv. Františka v Brně, otevírá pro školní rok 1998/99 jednu třídu čtyřletého studia s maturitou, obor **VŠEOBECNÁ SESTRA**.

Žáci se studijním průměrem do 2,0 (na pololetním vysvědčení deváté třídy) jsou přijímáni bez přijímacích zkoušek. Přijímací zkoušky pro ostatní obsahují: Diktát z českého jazyka; testy: český jazyk, biologie, náboženství.

1. termín přijímacích zkoušek: pondělí 20. dubna 1998
2. termín přijímacích zkoušek: čtvrtek 14. května 1998

Přihlášky se odevzdávají ředitelství základní školy, kde žák studuje, nejpozději do 28. února 1998. Starší uchazeči mohou zaslat přihlášku přímo na ředitelství Církevní SZŠ Grohova do 15. března 1998. Další informace můžete získat na tel. 05/41 24 68 63, nebo přímo ve škole při příležitosti **DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ**, který Církevní SZŠ Grohova pořádá v úterý 13. ledna 1998 v době od 14 do 17 hodin. Spojení od Hlavního nádraží je tramvají č. 12 a 13 (směr Královo Pole), zastávka Grohova.

Mimobrněnské žákyně mají možnost ubytování v Církevním domově mládeže „Dům u Sv. Rodiny“, Grohova 10–12, 602 00 Brno, který je také zřízen Kongregací milosrdných sester. **Studium na Církevní SZŠ Brno-Grohova je bezplatné.**

VÝSTAVA BETLÉMŮ – SVATÝ KOPEČEK

Již druhý rok pořádáme v bazilice výstavu papírových i figurálních betlémů. **Výstava byla zahájena 25.12. 1997.** Expozice je umístěna v kapli sv. Norberta a sv. Pavlíny. Také bude vystaven betlém Vavřince AXMANA, dědečka Karla Svolinského. Betlém má několik dějů: Narození Páně, příchod pastýřů, útěk Svaté rodiny do Egypta, pobíjení betlémských nevinátek a od 6. ledna příchod Tří králů.

Axmanův betlém a celá výstava potrvá do svátku HROMNIC 2. února 1998.

Bazilika bude přístupná ve dnech 1., 2. a 3. ledna 1998 v době od 7.00 do 16.00 hodin, ve zbývajících dnech vánočního času až do Křtu Páně, neděle 11. ledna 1998, takto: pondělí: 11.00 – 12.00 a 13.00 – 16.00 hod. úterý: 8.00 – 12.00 a 13.00 – 16.00 hod. středa – sobota: 9.00 – 12.00 a 13.00 – 16.00 hod.

neděle: 7.00 – 12.00 a 13.00 – 16.00 hod.

POUTNÍ ZÁJEZD DO SVATÉ ZEMĚ CENA 21 000 Kč

Římskokatolická farnost Karviná, 733 01 Karviná 1 – Město, Pivovarská 1/2, tel.: 069/631 44 55, 631 88 41 pořádá dva čtrnáctidenní poutní zájezdy do Svaté země.

I. turnus: od 29. 1. 1998 do 12. 2. 1998 (Autobusem do Svaté země a letecky nazpět.)

II. turnus: od 12. 2. 1998 do 26. 2. 1998 (Letecky do Svaté země a autobusem nazpět.)

V případě vašeho zájmu se obraťte na výše uvedenou adresu farnosti Karviná.

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 1998

Přihlášky posílejte na adresu:

**Poutní a exerciční dům
Stojanov,
687 06 Velehrad 62,
tel./fax 0632/714 20.**

LEDEN

28. 1. – 31. 1. – Duchovní obnova pro podnikatele (P. Fr. Hanáček)

ÚNOR

25. 2. – 28. 2. – Postní duchovní obnova – ženy, muži (P. F. Petrik)

25. 2. – 1. 3. – Základní kurs ignaciánských exercicií (P. K. Weichsel SJ)

BŘEZEN

8. 3. – 14. 3. – Kněžské exercicie (Mons. K. Simandl)

18. 3. – 21. 3. Postní duchovní obnova – ženy, muži (P. A. Kejdana OFM)

25. 3. – 28. 3. Duchovní obnova pro snoubence (P. Fr. Hanáček)

DUBEN

21. 4. – 25. 4. – Exercicie pro starší osoby (P. V. Ondřej SJ)

KVĚTEN

7. 5. – 10. 5. – Duchovní obnova pro ženy a muže do 50 let žijící v manželství (P. A. Mička OP)

12. 5. – 16. 5. – Exercicie pro mariánské ctitele (P. J. Hladíš SJ)

20. 5. – 24. 5. – Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů, terc. OPraem, jáhen)

ČERVEN

2. 6. – 6. 6. – Exercicie pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Pekárek SDB)

ČERVENEC

6. 7. – 11. 7. – Exercicie pro trvalé jáhny a jejich manželky z olomoucké a ostravské diecéze (P. V. Šíma)

7. 7. – 11. 7. – Duchovní obnova pro ženy a muže do 40 let žijící v manželství (P. Petr Šustáček)

12. 7. – 18. 7. – Kněžské exercicie (Mons. J. Hrdlička)

29. 7. – 2. 8. – Exercicie pro katechety z olomoucké diecéze (P. A. Rucki)

SRPEN

2. 8. – 6. 8. – Duchovní obnova pro pedagogy a vychovatele (P. M. Fiala OPraem.)

18. 8. – 22. 8. – Duchovní obnova pro učňovskou a středoškolskou mládež (P. A. Hráček)

25. 8. – 29. 8. – Duchovní obnova pro ženy a muže do 60 let žijící v manželství (P. A. Mička OP)

ZÁŘÍ

1. 9. – 5. 9. – Duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež (P. M. Šimák OP)

8. 9. – 12. 9. – Duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež (P. M. Altrichter SJ)

9. 9. – 13. 9. – Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů, terc. OPraem., jáhen)

15. 9. – 19. 9. – Exercicie pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Pekárek SDB)

ŘÍJEN

1. 10. – 4. 10. – Duchovní obnova – křesťan v ekonomice a politice (P. M. Fiala OPraem.)

13. 10. – 17. 10. – Exercicie pro mariánské ctitele (P. J. Hladíš SJ)

27. 10. – 31. 10. – Duchovní obnova pro ženy a muže do 50 let žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)

27. 10. – 31. 10. – Základní kurs ignaciánských exercicií (P. K. Weichsel SJ)

27. 10. – 31. 10. – Duchovní obnova pro podnikatele (P. Fr. Hanáček)

LISTOPAD

4. 11. – 7. 11. – Exercicie pro ženy a muže od 50 let (P. R. Janča OFM)

11. 11. – 15. 11. – Činný život Ježíše Krista, 1. pokračování (P. K. Weichsel SJ)

18. 11. – 22. 11. – Utření Ježíše Krista, 2. pokračování (P. K. Weichsel SJ)

25. 11. – 29. 11. – Oslavení Ježíše Krista, 3. pokračování (P. K. Weichsel SJ)

25. 11. – 28. 11. – Duchovní obnova pro snoubence (P. Fr. Hanáček)

PROSINEC

2. 12. – 5. 12. – Adventní duchovní obnova pro ženy a muže (P. F. Petrik)

8. 12. – 12. 12. – Exercicie pro starší osoby (P. V. Ondřej SJ)

9. 12. – 12. 12. – Adventní duchovní obnova pro ženy a muže (P. V. Šíma)

28. 12. – 1. 1. 1999 – Příprava na rok 2000 pro mládež

Cena za pobyt: ubytování na osobu a noc ve dvou lůžkovém pokoji 80–100 Kč, v jednolůžkovém pokoji 120–150 Kč, v apartmá pro jednu osobu 200–250 Kč. Celodenní strava je poskytována za 100 Kč. Poplatek se platí při nástupu. Jednolůžkový pokoj je potřeba nahlásit při objednávce. Mládež, studující a sociálně slabí mohou požádat o slevu.

Liturgická čtení v týdnu

Teprve tehdy, až budou naše oči upřeny na Boha, uvidíme pravdivě jeden druhého.

Pohled na bližního se odvíjí od společného pohledu směrem k Bohu: jediné tím, že se díváme společně na Boha, můžeme se dívat také na svého bratra.

Michel van Parys OSB

EXERCICIE, DUCHOVNÍ OBNOVA v tomto zimním období pro dospělé v rekreačním zařízení ve Lhotě u Olešnice na Moravě začínají:

I. od pátku 6. února 1998 do pondělí 9. února 1998, exercitátor: P. Josef Baran SDB („dědeček“) z Brna Žabovřesky.

II. od pondělí 9. února 1998 do čtvrtka 12. února 1998, exercitátor: P. Vojtěch Václav Málek OH, převor kláštera Milosrdných bratří v Letovicích.

Zahájení prvního dne v 18,00 hodin (ubytování už od 15,30 hod.).

Ukončení posledního dne kolem 14. hodiny. Autobusové spojení z Olešnice do Lhoty v pracovní dny 11.45 a 15.25 hod.

Spojení do Olešnice od Brna, Letovic, Boskovic, Poličky a Bystřice nad Pernštýnem nebo 4 km vlastní dopravou z Olešnice.

Cena kolem 600 Kč za ubytování, stravu a režijní náklady.

Informace a přihlášky do 20. ledna 1998 u Františka Blahy, TA, 679 62 Sulíkov 11, tel. 0501/46 29 51.

Stolní kalendář 1998 COR UNUM

s barevnými obrázky světců
cena 40 Kč, pro far. úřady sleva 20%.

Alfonso Pereira

MYŠLENKY A MODLITBY

Skvělé myšlenky a neobvyklé formulace modliteb. Formát A6, cena 55 Kč. Objednat možno u Nakladatelství COR UNUM, Čapkova 10, Český Těšín 737 01.

POZNÁMKA REDAKCE:
SVATÝ MARTIN – ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ
bude z technických důvodů pokračovat až v příštím čísle.

Neděle 4. ledna 2. neděle po Narození Páně	- 1. ět.: Sir 24,1-4.12-16 Ž: 147,12-13.14-15.19-20 2. ět.: Ef 1,3-6.15-18 Ev.: Jan 1,1-18	odp.: Jan 1,14
Pondělí 5. ledna nebo nez. pam. sv. Jšana Nepomuckého	1. ět.: 1 Jan 3,11-21 Ž: 99,2.3.4.5 Ev.: Jan 1,43-51	odp.: 2a
Úterý 6. ledna slavnost Zjevení Páně	- 1. ět.: Iz 42,1-4.6-7 Ž: 29 (28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10 2. ět.: Sk 10,34-38 Ev.: M k 1,6b-11	odp.: 11b
Středa 7. ledna středa po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 3,22-4.6 Ž: 2,7-8.10-11 Ev.: M t 4,12-17.23-25	odp.: 8a
Čtvrtek 8. ledna čtvrtek po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 4,7-10 Ž: 71,2.3-4ab.7-8 Ev.: M k 6,34-44	odp.: slov. 11
Pátek 9. ledna pátek po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 4,11-18 Ž: 71,2.10.12-13 Ev.: M k 6,45-52	odp.: slov. 11
Sobota 10. ledna sobota po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 4,19-5.4 Ž: 71,2.14+15bc.17 Ev.: Lk 4,14-22a	odp.: slov. 11

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
4. 1. 5. 1. 6. 1. 7. 1. 8. 1. 9. 1. 10. 1.

Antifona	154	154	226	226	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	154	154	226	226	226	226	226
Antifony	201	935	233	965	981	998	1014
Žalmy	920	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	201	215	233	241	244	247	251
Antifona k Zach. kantiku	202	215	233	241	245	248	251
Prosby	202	215	233	241	245	248	251
Záv. modlitba	202	216	234	242	245	248	252

Modlitba během dne:

Hymnus	155	155	227	227	227	227	227
Antifony	202	940	234	245	249	252	1019
Žalmy	925	940	235	971	987	1004	1019
Krátké čtení	203	216	237	242	245	249	252
Záv. modlitba	202	216	234	242	245	248	252

Nešpory:

SO

Hymnus	153	153	229	225	225	225	225	261
Antifony	200	203	230	238	976	992	1009	260
Žalmy	916	929	230	238	976	992	1009	229
Kr. čtení a zpěv	200	204	231	239	243	246	250	260
Ant. ke kant. P. M.	200	204	232	240	243	247	250	260
Prosby	201	204	232	240	234	247	250	261
Záv. modlitba	202	202	234	234	242	245	248	263

Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Novinky MCM

**Knihy si můžete objednat
na adrese:**

**Matrice cyrilometodějská s.
r. o.**

Dolní nám. 24

**ENGLISH READER WITH EXERCISES
FOR STUDENTS OF THEOLOGY
AND CHRISTIAN EDUCATION**
Dagmar Peprníková

Skriptum je určeno středně pokročilým, kteří mají znalost angličtiny v rozsahu nejméně dvouletého studia. Má za cíl rozšířit znalost náboženské terminologie, upevnit výslovnost, zopakovat a prohloubit mluvnici. Umožňuje nácvik porozumění textů od modlitby a liturgické praxe až po texty o historii a současnosti církve. Informativní charakter vybraných textů má napomáhat pastorační práci teologů i křesťanských vychovatelů. Texty jsou utříděny do pěti oddílů:

- I. Texty zaměřené dobněji na historii křesťanství a ranou fázi křesťanství v Anglii a na území Čech a Moravy. Zahnují také modlitby a charakteristiku nejvýznamnějších období křesťanského roku (Vánoce, Velikonoce), ale i svátky z anglicky mluvícího světa, které mají křesťanské kořeny (Den díkůvzdání).
- II. Texty týkající se náboženských reálií z dávné i současné katolické církevní historie v Čechách i Anglii. Jsou tu portréty modelových osobností církevního života se vztahem k české nedávné minulosti a historii olomoucké Teologické fakulty, zprávy o perzekuci katolické církve v různých obdobích a zemích, medailony českých a anglických národních světců a popis nejvýznamnějších poutních míst.
- III. Ukázky ze Starého a Nového zákona, doplněné o rčení a citáty z bible, s charakteristikou míst, postav a nejznámějších událostí z Nového zákona.
- IV. Texty s terminologií popisu kostela a informace o nejnovějším vývoji v náboženském životě Británie a USA.
- V. Systematicky utříděná slovní zásoba, jež byla v textech použita a rozšířena o další užitečnou terminologii církevní.

Brož., A5, 160 stran, cena 47 Kč.

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

*** * ***

**Matrice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

*** * ***

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telcom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podáván noviny vzhledem k povolení zaslalok povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vlnohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podáván noviny vzhledem k povolení zaslalok povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dna 21. 10. 1993. Prohlášení redakce: Nezávislá autorita nevyjadřala (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podílí na vydávání Světla. Nevyjádřené nezveřejněné příspěvky nevracíme. Matice cyrilometodějská

**EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

**Placení převodem
706 035**